MINOLTA ΚΑΤΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

ΕΚΘΕΣΗ ΑΚΡΟΑΤΗΡΙΟΥ
στην υπόθεση C-178/87 *

Περιεχόμενα

I — Η δραστηριότητα της προσφεύγουσας I-1581

II — Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία I-1582

A — Τα πραγματικά περιστατικά I-1582

B — Έγγραφη διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων I-1582

III — Ισχυρισμοί και επιχειρήματα των διαδίκων I-1584

III.1 — Επί του παραδεκτού I-1584

III.2 — Επί της ουσίας I-1584

A — Επί του καθορισμού της κανονικής αξίας I-1584

B — Επί της εγκρίσεως I-1596

Γ — Επί του υπολογισμού του περιθωρίου ντάμπινγκ I-1599

IV — Απάντηση του Συμβουλίου στο τεθέν από το Δικαστήριο ερώτημα I-1602

I — Η δραστηριότητα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα, Minolta Camera Co. Ltd (στο εξής: Minolta), είναι ιαπωνική εταιρία η οποία κατασκευάζει φωτογραφικά μηχανήματα και εξοπλισμούς γραφείου, συμπεριλαμβανομένων φωτοαντιγραφικών μηχανημάτων που χρησιμοποιούν συνηθισμένο χαρτί (στο εξής: PPC).

Στην Ιαπωνία, η Minolta πωλεί τα PPC της μόνο μέσω της Minolta Business Equipment Trading Ltd (στο εξής: MJS), θυγατρικής της οποίας κατέχει το σύνολο του κεφαλαίου. Η MJS έχει υποκαταστήματα σε όλη την

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

Ιαπωνία και πωλεί σε αποκλειστικούς αντιπροσώπους και σε τελικούς χρήστες.

Εντός της Κοινότητας, η Minolta πωλεί αποκλειστικά στη Minolta Camera Handelgesellschaft mbH (στο εξής: Minolta Γερμανίας), η οποία είναι ο διανομέας της στη Γερμανία και εκτελεί καθήκοντα όμοια με τα καθήκοντα που εκτελεί η MJS στην Ιαπωνία, στο μέτρο που πωλεί συγχρόνως σε ανεξάρτητους πελάτες και σε εγχώριους διανομείς εντός των άλλων κρατών μελών. Οι διανομείς στο Ηνωμένο Βασίλειο, στη Γαλλία και στο Βέλγιο είναι θυγατρικές της Minolta, των οποίων κατέχει το σύνολο του κεφαλαίου.

II — Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

A — *Τα πραγματικά περιστατικά*

Τον Ιούλιο 1985, η επιτροπή Ευρωπαίων κατασκευαστών μηχανημάτων φωτοαντιγραφής (CECOM) υπέβαλε στην Επιτροπή καταγγελία, κατά την οποία οι εισαγωγές ορισμένων PPC καταγωγής Ιαπωνίας αποτελούσαν το αντικείμενο πρακτικής ντάμπινγκ και προκαλούσαν ζημία στην κοινοτική βιομηχανία.

Η διαδικασία αντιντάμπινγκ που κίνησε η Επιτροπή βάσει του κανονισμού (ΕΟΚ)2176/84 του Συμβουλίου, της 23ης Ιουλίου 1984, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ ή επιδοτήσεων εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας (ΕΕ L 201, σ. 1), οδήγησε στην επιβολή, με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2640/86 της Επιτροπής, της 21ης Αυγούστου 1986 (ΕΕ L 239, σ. 5), προσωρινού δασμού αντιντάμπινγκ 15,8 % επί των εξαγομένων από τη Minolta PPC.

Μετά την έκδοση του προαναφερθέντος κανονισμού, με τον οποίο η Επιτροπή εκτίμησε σε 29,3 % το εφαρμοζόμενο από τη Minolta υποτιθέμενο περιθώριο ντάμπινγκ, η τελευταία απηύθυνε, στις 10 Οκτωβρίου 1986, προς την Επιτροπή λεπτομερές και αιτιολογημένο υπόμνημα, με το οποίο επιβεβαίωνε τα σημεία που είχε ήδη επικαλεστεί με τις προτάσεις της της 10ης Ιουλίου 1986 και εξέθετε την έλλειψη νομιμότητας της εφαρμοσθείσας από την Επιτροπή μεθόδου για τον καθορισμό του περιθωρίου ντάμπινγκ. Στο εν λόγω υπόμνημα δεν δόθηκε απάντηση.

Η Επιτροπή επισήμανε, στις 10 Νοεμβρίου 1986, με ποιο τρόπο θα καθόριζε οριστικά το περιθώριο ντάμπινγκ της Minolta. Το εν λόγω περιθώριο από 29,3 % καθορίστηκε σε 35 %. Η Minolta, με τις παρατηρήσεις που διατύπωσε, στις 21 Νοεμβρίου 1986, και στις οποίες δεν δόθηκε απάντηση από την Επιτροπή, ισχυρίστηκε ότι η χρησιμοποιηθείσα από την Επιτροπή μέθοδος για τον καθορισμό του ευλόγου κέρδους που περιέλαβε στον καθορισμό της κανονικής αξίας των κατασκευαζομένων από τη Minolta PPC δεν είναι νόμιμη.

Στις 23 Φεβρουαρίου 1987, το Συμβούλιο, κατόπιν προτάσεως της Επιτροπής, θέσπισε τον κανονισμό (ΕΟΚ) 535/87, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ 20 % στις εξαγωγές της Minolta (ΕΕ L 54, σ. 12, στο εξής: προσβαλλόμενος κανονισμός). Ο εν λόγω λογαριασμός διαπίστωσε ότι η Minolta εφάρμοζε περιθώριο ντάμπινγκ ανερχόμενο σε 35 %.

B — *Έγγραφη διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων*

Η προσφυγή της Minolta πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 10 Ιουνίου 1987.

Με Διατάξεις της 3ης Φεβρουαρίου 1988, το Δικαστήριο επέτρεψε στην Επιτροπή και στη CECOM να παρέμβουν προς υποστήριξη των αιτημάτων του καθού.

Η έγγραφη διαδικασία εξελίχθηκε κανονικά. Το Δικαστήριο, κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, αποφάσισε, σύμφωνα με το άρθρο 95, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, να αναθέσει την εκδίκαση της υποθέσεως στο πέμπτο τμήμα και να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων. Το Συμβούλιο κλήθηκε να απαντήσει εγγράφως σε ερώτημα· δόθηκε συνέχεια σ' αυτή την πρόσκληση εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

Η *προσφεύγουσα* ζητεί από το Δικαστήριο:

— να ακυρώσει τον κανονισμό 535/87 του Συμβουλίου, στο μέτρο που έχει εφαρμογή στην προσφεύγουσα για έναν ή το σύνολο των ακολούθων λόγων:

  — παράβαση των διατάξεων του άρθρου 2, παράγραφοι 2, 3, 9, 10 και 13, του κανονισμού 2176/84 του Συμβουλίου·

  — παράβαση του άρθρου VI, παράγραφοι 1 και 2, της ΓΣΔΕ και των άρθρων 1 και 2 του κώδικα αντιντάμπινγκ του 1979·

  — παράβαση της αρχής της αναλογικότητας, της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, ισότητας και της αρχής « audi alteram partem »·

  — υπέρβαση εξουσίας·

  — έλλειψη αιτιολογίας·

— επιπλέον, ή επικουρικώς, να ακυρώσει τον εν λόγω κανονισμό στο μέτρο που αποσκοπεί στην καθιέρωση οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ 20 % επί των φωτοαντιγραφικών μηχανημάτων που χρησιμοποιούν συνηθισμένο χαρτί καταγωγής Ιαπωνίας, τα οποία κατασκευάζονται και εξάγονται από την προσφεύγουσα·

— επιπλέον, ή επίσης επικουρικώς, να ακυρώσει τον εν λόγω κανονισμό στο μέτρο που αποσκοπεί στην οριστική είσπραξη των εγγυημένων με τους προσωρινούς δασμούς αντιντάμπινγκ ποσών όσον αφορά τα φωτοαντιγραφικά μηχανήματα που χρησιμοποιούν συνηθισμένο χαρτί, τα οποία κατασκευάζονται από την προσφεύγουσα και εξάγονται προς την Κοινότητα·

— εν πάση περιπτώσει, να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα·

— να διατάξει πάσα απαιτούμενη από το δίκαιο ή την επιείκεια αποκατάσταση σε όλες τις συγκεκριμένες περιπτώσεις.

Το *Συμβούλιο* ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Η *CECOM*, παρεμβαίνουσα, ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή της Minolta·

— να καταδικάσει τη Minolta στα δικαστικά έξοδα, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων στα οποία υποβλήθηκε η CECOM ως παρεμβαίνουσα.

III — Ισχυρισμοί και επιχειρήματα των διαδίκων

III.1 — *Επί του παραδεκτού*

Η *Minolta* ισχυρίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η προσφυγή είναι παραδεκτή σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 173, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ.

Το *Συμβούλιο* δεν διατυπώνει αντιρρήσεις ως προς το παραδεκτό της προσφυγής, εξαιρέσει του αιτήματος της Minolta που αποσκοπεί στην ακύρωση, με το διατακτικό της αποφάσεως, του προσβαλλομένου κανονισμού επί ειδικών νομικών σημείων. Θεωρεί ότι το εν λόγω αίτημα πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτο.

III.2 — *Επί της ουσίας*

A — *Επί του καθορισμού της κανονικής αξίας*

Η *Minolta* αμφισβητεί τον τρόπο κατασκευής της κανονικής αξίας, στο μέτρο που το Συμβούλιο περιέλαβε σ' αυτή την αξία: α) τα έξοδα πωλήσεως, τα διοικητικά και άλλα γενικά έξοδα (έξοδα VAG, στο εξής: ΠΔΓ) των θυγατρικών της εταιριών πωλήσεων, β) κέρδος 14,6 % και γ) την αξία ορισμένων εκπτώσεων που παραχωρούν οι ιαπωνικές θυγατρικές εταιρίες στους πελάτες τους.

Όσον αφορά τα *περιληφθέντα έξοδα ΠΔΓ* των θυγατρικών της εταιριών πωλήσεων, η Minolta ισχυρίζεται ότι αυτό κατέληξε σε κατασκευασμένη κανονική αξία που αντιστοιχεί σε στάδιο κείμενο πέραν του σταδίου «έξοδος από το εργοστάσιο», ενώ η τιμή εξαγωγής κατασκευάστηκε βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 8, του κανονισμού 2176/84, ξεκινώντας από τις τιμές πωλήσεως των αμέσων και εμμέσων θυγατρικών εταιριών εντός της Κοινότητας, από τις οποίες τιμές το Συμβούλιο αφαίρεσε όλα τα έξοδα αυτών των θυγατρικών τα αναφερόμενα στις εν λόγω πωλήσεις. Έπεται ότι η τιμή εξαγωγής υπολογίστηκε στο στάδιο «έξοδος από το εργοστάσιο», ενώ η κανονική αξία υπολογίστηκε στην πράξη στο στάδιο της λιανικής πωλήσεως.

Η Minolta ισχυρίζεται ότι το επικαλεσθέν από τα θεσμικά όργανα επιχείρημα ότι ήταν αναγκαία η αύξηση του κόστους παραγωγής με εύλογο ποσό για τα έξοδα πωλήσεως, τα διοικητικά και άλλα γενικά έξοδα (και κέρδη) ώστε να επιτευχθεί ο καθορισμός της κανονικής αξίας ωσάν να υπήρχαν πωλήσεις στην εγχώρια αγορά, δεν ανταποκρίνεται στον σκοπό του καθορισμού της κανονικής αξίας. Η εν λόγω κανονική αξία πρέπει να καθορίζεται ξεκινώντας από το κόστος παραγωγής προσθέτοντας τα έξοδα και το αναγκαίο κέρδος ώστε να καθοριστεί η αξία των εμπορευμάτων στο στάδιο «έξοδος από το εργοστάσιο» (ή σε οποιοδήποτε άλλο πρόσφορο εμπορικό στάδιο) και να επιτευχθεί «δίκαιη σύγκριση» με την τιμή εξαγωγής.

Κατά τη Minolta, για την κατασκευή της κανονικής αξίας σύμφωνα με το άρθρο 2,

παράγραφος 3, στοιχείο β, σημείο ii, πρέπει να λαμβάνεται υπόψη ένα ποσό για τα έξοδα πωλήσεως, τα διοικητικά και άλλα γενικά έξοδα. Το εν λόγω ποσό πρέπει, ωστόσο, να υπολογίζεται έτσι ώστε η κατασκευασμένη κανονική αξία να αντιστοιχεί στο στάδιο « έξοδος από το εργοστάσιο ».

Η Minolta ισχυρίζεται ότι η ακολουθηθείσα από τα θεσμικά όργανα μέθοδος κατέληξε στη διαπίστωση περιθωρίου ντάμπινγκ εντελώς εκτός πραγματικότητας. Μετά την πραγματοποίηση των προσαρμογών για να ληφθούν υπόψη τα μεταφορικά έξοδα, η μέση τιμή εντός της Κοινότητας των έξι μοντέλων που επέλεξε η Επιτροπή είναι κατά 30,45 % υψηλότερη από τη μέση τιμή των εν λόγω μοντέλων στην Ιαπωνία ή κατά 33,45 % αν ληφθούν υπόψη όλα τα μοντέλα (όπως αυτό αποδεικνύεται με τους πίνακες I και II της απόρρητης συλλογής πινάκων που περιέχεται στη δικογραφία, και των οποίων τα στοιχεία ως προς τις τιμές και το κόστος έχουν ελεγχθεί από την Επιτροπή). Ακόμα και αν η μέση τιμή εντός της Κοινότητας συγκριθεί με τη μέση τιμή που η Minolta έπρεπε να επιτύχει στην Ιαπωνία για να καλύψει όλα της τα έξοδα (κατασκευής και ΠΔΓ) και να πραγματοποιήσει κέρδος 14,6 %, οι κοινοτικές τιμές εξακολουθούν να είναι κατά πολύ υψηλότερες από τις ιαπωνικές, όπως εμφαίνεται στον πίνακα III. Έπεται ότι η μέση τιμή των επιλεγέντων από την Επιτροπή έξι μοντέλων είναι κατά 11,74 % υψηλότερη εντός της Κοινότητας παρά στην Ιαπωνία, ακόμα και αν οι ιαπωνικές τιμές προσαρμοστούν για να αποφευχθεί οποιαδήποτε ζημία και να επιτευχθεί κέρδος 14,6 %. Το ίδιο συμβαίνει όταν γίνεται άλλη προσαρμογή για τα έξοδα μεταφοράς προς την Κοινότητα: σ' αυτή την περίπτωση, οι κοινοτικές τιμές είναι υψηλότερες κατά 4,08 %.

Η Minolta ισχυρίζεται, επίσης, ότι, δεδομένου ότι η σύγκριση μεταξύ της κανονικής αξίας και της τιμής εξαγωγής δεν είναι δίκαιη, παραβιάστηκαν οι διατάξεις του άρθρου VI της ΓΣΔΕ και των άρθρων 1 και 2 του κώδικα αντιντάπινγκ του 1979 και, επομένως, μπορεί να επικαλεστεί την παράβαση των εν λόγω διατάξεων ως λόγο ακυρώσεως του προσβαλλομένου κανονισμού. Πράγματι, το άρθρο 173 της Συνθήκης δεν απαιτεί, όσον αφορά τις ασκούμενες από τα κράτη μέλη, το Συμβούλιο ή την Επιτροπή, προσφυγές, ο σχετικός με την εφαρμογή της Συνθήκης κανόνας δικαίου, του οποίου έγινε παράβαση, να ισχύει άμεσα. Δεδομένου ότι τα φυσικά και νομικά πρόσωπα έχουν τα ίδια δικαιώματα δυνάμει του δευτέρου εδαφίου του ιδίου άρθρου, και για τη Minolta δεν ισχύει τέτοια απαίτηση.

Η Minolta υποστηρίζει ότι, ακόμα και αν η έννοια της άμεσης ισχύος έχει εφαρμογή στην προκειμένη περίπτωση, το άρθρο VI της ΓΣΔΕ και τα άρθρα 1 και 2 του κώδικα αντιντάμπινγκ του 1979 συγκεντρώνουν τις αναγκαίες προϋποθέσεις: η εφαρμογή της ΓΣΔΕ και του κώδικα αντιντάμπινγκ του 1979 εντός της Κοινότητας δεν εξαρτάται από άλλα μέτρα θεσπιζόμενα από την Κοινότητα ή τις εθνικές αρχές και οι προαναφερθείσες διατάξεις είναι σαφείς και ακριβείς.

Στην περίπτωση που το Δικαστήριο κρίνει ότι η ΓΣΔΕ και ο κώδικας αντιντάμπινγκ 1979 δεν μπορούν να επηρεάσουν το κύρος του προσβαλλομένου κανονισμού, τότε ο κανονισμός 2176/84 πρέπει να ερμηνευθεί σύμφωνα με τη ΓΣΔΕ και τον κώδικα.

Συναφώς, η Minolta τονίζει, ιδιαίτερα, την υποχρέωση δίκαιης συγκρίσεως, όπως προβλέπεται στον κώδικα αντιντάμπινγκ του 1979, δηλαδή ότι πρέπει να συγκρίνονται οι τιμές στο ίδιο στάδιο εμπορίας, συγκρίνοντας τιμές που έχουν διαπραγματευθεί σε όσο το δυνατό εγγύτερες ημερομηνίες, λαμβάνοντας υπόψη όλες τις διαφορές που είναι ικανές να επηρεάσουν τη δυνατότητα συγκρίσεώς τους. Όσον αφορά το στάδιο εμπορίας, ο κώδικας αντιντάμπινγκ του 1979 προτείνει να γίνεται δεκτό το στάδιο « έξοδος από το εργοστάσιο »

που αναφέρεται, κατά τη Minolta, στο στάδιο κατά το οποίο ο κατασκευαστής διαθέτει το εμπόρευμα για παράδοση στο εργοστάσιο. Κατά τους διεθνείς ερμηνευτικούς κανόνες των εμπορικών όρων (Incoterms), «στο εργοστάσιο» σημαίνει ότι η μοναδική ευθύνη του πωλητή είναι να θέσει το εμπόρευμα στη διάθεση του αγοραστή στην εγκατάστασή του, ότι δεν είναι υπεύθυνος για τη φόρτωση του εμπορεύματος επί του οχήματος που προμηθεύει ο αγοραστής και ότι ο τελευταίος υφίσταται τα έξοδα και τους κινδύνους μεταφοράς του εμπορεύματος από το εν λόγω σημείο στον τόπο προορισμού. Είναι, επομένως, σαφές ότι ο όρος «έξοδος από το εργοστάσιο» επισημαίνει τα έξοδα που περιλαμβάνονται στην πληρωθείσα από τον αγοραστή στον πωλητή τιμή. Οι εκφράσεις «ίδιο στάδιο του εμπορίου» και «στάδιο έξοδος από το εργοστάσιο» αναφέρονται σε τιμές. Το Συμβούλιο, επομένως, δεν επέλεξε το ορθό κριτήριο για να καθορίσει αν οι τιμές που κατασκεύασε αφορούσαν το ίδιο στάδιο εμπορίας όταν αναφέρθηκε στους αγοραστές που τις καταβάλλουν.

Το Συμβούλιο, μη τηρώντας τη βασική απαίτηση δίκαιης συγκρίσεως που καθιερώνει η ΓΣΔΕ, ο κώδικας αντιντάμπινγκ του 1979 και ο κανονισμός 2176/84, ενήργησε κατά κατάχρηση της εξουσίας που της απονέμει ο εν λόγω κανονισμός διαπιστώνοντας περιθώριο ντάμπινγκ 35 % παρά το μη αμφισβητηθέν γεγονός ότι οι τιμές της Minolta εντός της Κοινότητας είναι σημαντικά υψηλότερες από τις τιμές της στην Ιαπωνία. Το Συμβούλιο παραβίασε την αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης των επιχειρηματιών που πραγματοποιούν εμπορικές συναλλαγές με την Κοινότητα και στο εσωτερικό της και οι οποίοι προσδοκούν οι συνομολογηθέντες κανόνες επί του διεθνούς πεδίου να εφαρμόζονται δικαίως από τις κοινοτικές αρχές και σύμφωνα με τη ΓΣΔΕ και τον κώδικα αντιντάμπινγκ του 1979. Εξάλλου, η Minolta θεωρεί ότι το Συμβούλιο, εκτιμώντας ότι εφαρμόζει ντάμπινγκ 35 % και επιβάλλοντάς της δασμό 20 %, ενώ η δίκαιη σύγκριση αποδεικνύει ότι δεν εφαρμόζει κανένα ντάμπινγκ, της επέβαλε δυσανάλογη επιβάρυνση σε σχέση με τον στόχο του κανονισμού 2176/84 και παραβίασε, επομένως, την αρχή της αναλογικότητας. Η Minolta υποστηρίζει, επίσης, ότι το Συμβούλιο παραβίασε την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως, δεδομένου ότι το Συμβούλιο θεώρησε αμελητέο το εφαρμοζόμενο ντάμπινγκ από άλλον κατασκευαστή στην ίδια κατάσταση με τη Minolta, ο οποίος όμως πώλησε σε ανεξάρτητους πελάτες.

Κατά τη Minolta, το Συμβούλιο, ενεργώντας με τον επικρινόμενο τρόπο, παρέβη τις διατάξεις του άρθρου 2, παράγραφοι 3, στοιχείο β, σημείο ii, και 9 του κανονισμού 2176/84 που επιβάλλουν η σύγκριση μεταξύ τιμής εξαγωγής και κανονικής αξίας να είναι δίκαιη και, ειδικότερα, να πραγματοποιείται στο ίδιο στάδιο εμπορίας.

Όσον αφορά το *περιληφθέν από το Συμβούλιο στην κανονική αξία* κέρδος, η Minolta θεωρεί ότι είναι πολύ υψηλό, λόγω του ότι το Συμβούλιο δεν έλαβε υπόψη:

α) το πραγματοποιούμενο μέσο κέρδος επί όλων των συναφών μοντέλων που πωλούνται στην ιαπωνική αγορά,

β) τον κύκλο εργασιών των μη αποδοτικών μοντέλων που πωλούνται στην εγχώρια αγορά,

γ) ούτε υπολόγισε το κέρδος στο στάδιο «έξοδος από το εργοστάσιο».

α) Κατά τη Minolta, στην περίπτωση που το Συμβούλιο καταλήγει στο συμπέρασμα ότι συνήθως πραγματοποιείται κέρδος επί των PPC, δεν μπορεί να αποκλείσει τα μηχανήματα που πωλήθηκαν με ζημία σε δεδομένη περίοδο ούτε να θεωρήσει το κέρδος επί των υπολοίπων πωλήσεων ως το κέρδος και να το εφαρμόσει σε όλα τα μοντέλα της Minolta. Στην περίπτωση, αντιθέτως, που το Συμβούλιο θεωρεί ότι δεν πραγματοποιείται συνήθως κέρδος επί των PPC, θα πρέπει να καθορίσει το κέρδος επί πάσης λογικής βάσεως χρησιμοποιώντας τις διαθέσιμες πληροφορίες.

Και στις δύο περιπτώσεις, το κέρδος πρέπει να είναι λογικό και να λαμβάνονται υπόψη:

i) το πραγματικό κέρδος που επιτυγχάνεται επί των μηχανημάτων PPC στην εγχώρια αγορά·

ii) οι διακυμάνσεις της διαχρονικής αποδοτικότητας των PPC·

iii) η ανάγκη παραγωγής σειράς μηχανημάτων PPC ανταποκρινόμενων στις απαιτήσεις του καταναλωτή.

i) Στην περίπτωση που ορισμένα PPC πωλούνται με ζημία και άλλα με σημαντικό κέρδος, μόνο το κέρδος που θα καθοριστεί λαμβάνοντας υπόψη όχι μόνο τις πραγματοποιούμενες με κέρδος πωλήσεις, αλλά και τις πραγματοποιούμενες με ζημία, θα δώσει ακριβή ιδέα των πραγματικών κερδών που πραγματοποιούνται επί των μηχανημάτων PPC στην Ιαπωνία. Συναφώς, η Minolta προβάλλει δύο παραδείγματα, για να αποδείξει ότι η προσέγγιση του Συμβουλίου που συνίσταται στο να μη λαμβάνονται υπόψη οι πραγματοποιούμενες με ζημία πωλήσεις δεν είναι η ορθή.

Πρώτο παράδειγμα

Κέρδη/ζημίες

Μοντέλο	Σύνολο πωλήσεων ανά εταιρία	Εταιρία Α	Εταιρία Β	Εταιρία Γ
Αριθ. 1	100	2 %	2 %	30 %
Αριθ. 2	100	2 %	2 %	5 %
Αριθ. 3	100	2 %	+ 10 %	+ 60 %
Κέρδος που προστέθηκε από το Συμβούλιο		35 %	10 %	60 %
Μέσο σταθμισμένο κέρδος ανά εταιρία		δεν είναι διαθέσιμο	2 %	8,3 %
Μέσο σταθμισμένο κέρδος όλων των εταιριών		2,8 %		

Όπως προκύπτει από τον εν λόγω πίνακα, το κέρδος που προστέθηκε από το Συμβούλιο, χρησιμοποιώντας την επικρινόμενη μέθοδο, δεν είναι εύλογο.

Δεύτερο παράδειγμα: Οι εταιρίες Α και Β πραγματοποίησαν εκατέρα κέρδος 10 % εντός της ιαπωνικής αγοράς επί της σειράς των δέκα μοντέλων τους. Το πραγματοποιηθέν επί των μοντέλων Α κέρδος κυμαίνεται από 5 % για ένα μοντέλο έως 15 % για άλλο μοντέλο, ενώ τα πραγματοποιηθέντα από τη Β κέρδη κυμαίνονται από μείον 10 % σε πλέον 30 %. Κατά τη Minolta, τα πραγματοποιηθέντα από τις δύο εταιρίες κέρδη είναι τα ίδια και το κέρδος που θα έπρεπε να θεωρηθεί ως το κανονικά πραγματοποιούμενο είναι το ίδιο. Αντιθέτως, κατά τη Minolta, το Συμβούλιο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι το κανονικά πραγματοποιηθέν από τη Β κέρδος ήταν υψηλότερο από το πραγματοποιηθέν από την Α, διότι δεν έλαβε υπόψη τις πωλήσεις των μοντέλων Β που εμφάνισαν ζημία κατά την εξετασθείσα περίοδο.

ii) Δεδομένων των διαχρονικών διακυμάνσεων αποδοτικότητας των διαφόρων μοντέλων, η Minolta θεωρεί ότι για τον καθορισμό του κέρδους σε δεδομένη περίοδο (την περίοδο αναφοράς), πρέπει να ληφθεί υπόψη το πραγματοποιηθέν μέσο κέρδος επί όλων των μοντέλων διαφορετικής ηλικίας που πωλήθηκαν κατά την ίδια περίοδο, το οποίο μπορεί τότε να εφαρμοστεί σε όλα τα πωληθέντα κατά την ίδια περίοδο από τη Minolta μοντέλα. Το Συμβούλιο, αντιθέτως, έλαβε υπόψη σειρά μοντέλων, πωληθέντων κατά την περίοδο αναφοράς και εφήρμοσε το κέρδος που προέκυψε από τις εν λόγω πωλήσεις σε ολόκληρη σειρά μοντέλων Minolta χωρίς να λάβει υπόψη την ηλικία τους και το αν πωλήθηκαν με κέρδη ή με ζημία.

iii) Τέλος, δεδομένου ότι οι Ιάπωνες παραγωγοί πρέπει να παράγουν πλήρη σειρά φωτοαντιγραφικών μηχανημάτων, κανονικό κέρδος πρέπει να είναι το πραγματοποιούμενο επί της όλης σειράς των μοντέλων και όχι απλώς επί των πωλουμένων με ολικό κέρδος σε δεδομένη περίοδο.

β) Κατά τη Minolta, το καθορισθέν από το Συμβούλιο κέρδος δεν είναι εύλογο και διότι δεν έλαβε υπόψη τον κύκλο εργασιών των μη αποφερόντων κέρδη μοντέλων που πωλούνται στην εγχώρια αγορά. Στην περίπτωση που το Συμβούλιο θα έπρεπε να λάβει υπόψη μόνο το κέρδος επί των μοντέλων που αποφέρουν κέρδη, το πραγματοποιηθέν επί των εν λόγω μοντέλων κέρδος θα έπρεπε να εκφρασθεί σε ποσοστό πωλήσεων των μοντέλων που απέφεραν κέρδη και αυτών που δεν απέφεραν κέρδη. Η Minolta υποστηρίζει ότι, κατά τον υπολογισμό του περιθωρίου ντάμπινγκ στην υπό κρίση υπόθεση, το Συμβούλιο, αφού κακώς υπολόγισε το ποσό που αποτέλεσε το αντικείμενο ντάμπινγκ αποκλειστικά επί της τιμής των πωλήσεων που αποτέλεσαν το αντικείμενο ντάμπινγκ, το υπολόγισε στη συνέχεια ως ποσοστό της αξίας cif (κόστος, ασφάλιση, ναύλος) όλων των πωλήσεων, ασχέτως αν αποτέλεσαν ή όχι το αντικείμενο ντάμπινγκ.

Συναφώς, η Minolta δίδει το ακόλουθο παράδειγμα:

Μοντέλο	Κέρδος/ζημία	Κύκλος εργασιών
Α	10 %	100
Β	10 %	100
Γ	— 10 %	100
		300

i) είναι σαφές ότι το μέσο κέρδος εδώ είναι 3,3 %

δηλαδή $\frac{10 + 10 - 10}{300} = 3{,}3\ \%$

Αυτό είναι το κανονικό κέρδος και κανένα εύλογο περιθώριο κέρδους δεν μπορεί να υπερβαίνει το εν λόγω ποσοστό.

ii) η μέθοδος του Συμβουλίου δίδει κέρδος 10 % εφόσον αγνοεί τις πωλήσεις του μοντέλου Γ:

δηλαδή $\frac{20}{200} = 10\ \%$

iii) στην περίπτωση που το Συμβούλιο θα αγνοούσε (κακώς) τις ζημίες επί των μοντέλων Γ και αν έκανε δεκτό μόνο το κέρδος του 20 % επί των μοντέλων Α και Β, το εν λόγω κέρδος θα έπρεπε να εκφράζεται σε ποσοστό του συνολικού κύκλου εργασιών:

δηλαδή $\frac{20}{300} = 6{,}7\ \%$

γ) Η Minolta ισχυρίζεται, τέλος, ότι το Συμβούλιο δεν υπολόγισε το κέρδος στο στάδιο «έξοδος από το εργοστάσιο». Αφενός, δεδομένου ότι, σύμφωνα με τους προσκομισθέντες από τη Rank Xerox αριθμούς, ένα κέρδος 16 % για προμηθευτή ενταγμένο σε δεδομένη αγορά ισοδυναμεί με κέρδος 5 % για κατασκευαστή που δεν είναι ενταγμένος σ' αυτή την αγορά, η Minolta θεωρεί ότι, στην περίπτωση που κέρδος 14,6 % αντιστοιχεί σε λογικό υπολογισμό του κανονικά πραγματοποιουμένου κέρδους από τους ενταγμένους προμηθευτές μηχανημάτων PPC εντός της ιαπωνικής αγοράς, το Συμβούλιο θα έπρεπε να θεωρήσει ότι κέρδος κατά τι χαμηλότερο του 5 % ως το κανονικά πραγματοποιούμενο κέρδος στο στάδιο «έξοδος από το εργοστάσιο». Εξάλλου, κατά τη Minolta, το ποσοστό 5 % χρησιμοποιήθηκε από την Επιτροπή κατά την ενημερωτική συνεδρίαση της 30ής Ιουνίου 1986 και αντιστοιχεί στο κέρδος που το Συμβούλιο θεώρησε ρεαλιστικό για τις πωλήσεις της Minolta εντός της Κοινότητας. Είναι ελαφρώς υψηλότερο από το κέρδος του 4 % που το Συμβούλιο καθόρισε ως το πραγματοποιούμενο από τις καταγγέλλουσες κέρδος εντός της πλέον κερδοφόρας αγοράς της Κοινότητας. Εξάλλου, το Συμβούλιο δεν έπρεπε να προσθέσει αυτό το περιθώριο κέρδους στο ποσό του κόστους παραγωγής της Minolta και σε όλα τα έξοδα ΠΔΓ, τόσο της κατασκευάστριας εταιρίας όσο και των ιαπωνικών θυγατρικών, που υπερβαίνει την αξία «έξοδος από το εργοστάσιο».

Όσον αφορά τις *πληρωμές λόγω αναλήψεως μεταχειρισμένων*, η Minolta ισχυρίζεται ότι το Συμβούλιο αύξησε τα έξοδα ΠΔΓ που περιέλαβε στην κατασκευασθείσα κανονική αξία με ποσό που αντιστοιχεί στην αξία ορισμένων εκπτώσεων που παραχωρούν οι ιαπωνικές θυγατρικές εταιρίες της Minolta στους πελάτες τους. Κατά τη Minolta, το Συμβούλιο δεν διαθέτει κανένα αποδεικτικό στοιχείο που να δικαιολογεί μια τέτοια αύξηση και, κατά συνέπεια, τα έξοδα ΠΔΓ που περιέλαβε στην κατασκευασθείσα κανονική αξία η οποία χρησιμοποιήθηκε ως βάση για τον υπολογισμό της εφαρμοστέας στην προσφεύγουσα κανονικής αξίας υπερέβησαν το «λογικό περιθώριο» που προβλέπει το άρθρο 2, παράγραφος 3, στοιχείο β, σημείο ii, του κανονισμού 2176/84. Πράγματι, οι εν λόγω εκπτώσεις ήταν όμοιες με αυτές που παραχωρούν οι ιαπωνικές θυγατρικές της Minolta και ούτε η MJS ούτε καμιά άλλη εταιρία του ομίλου Minolta δέχθηκαν ποτέ να αναλάβουν μεταχειρισμένα μηχανήματα προς μερική εξόφληση του τιμήματος. Τέλος, οι εν λόγω εκπτώσεις αποτελούσαν έξοδα σε άμεση σχέση με τις εξεταζόμενες πωλήσεις και δεν έπρεπε, επομένως, να περιληφθούν στην κατασκευή της κανονικής αξίας.

Συναφώς, η Minolta ισχυρίζεται ότι, τον Φεβρουάριο 1986, η Επιτροπή προέβη σε επαλήθευση, στην Ιαπωνία, των προσκομισθέντων από τη Minolta στοιχείων όσον αφορά το κόστος παραγωγής, τα έξοδα ΠΔΓ, τις τιμές και όλες τις εκπτώσεις που αφορούσαν την περίοδο αναφοράς. Η Επιτροπή, μόνο μετά την πραγματοποίηση επαληθεύσεων σε άλλους εξαγωγείς αποφάσισε να αυξήσει τα έξοδα ΠΔΓ που περιέλαβε στην κατασκευασθείσα κανονική αξία με το ποσό εκπτώσεων που παραχωρούσε η MJS (τα οποία αντιστοιχούν στους κωδικούς αριθμούς 32 και 34 του μηχανογραφημένου λογιστικού συστήματος της Minolta) και που η Επιτροπή υπέθετε ότι ήταν εκπτώσεις λόγω αναλήψεως μεταχειρισμένου μηχανήματος παρόμοιες με αυτές των οποίων είχε διαπιστώσει τη χρησιμοποίηση από άλλους εξαγωγείς.

Η Minolta υποστηρίζει ότι η Επιτροπή δεν διέθετε αντίγραφα των εγγράφων που οι υπάλληλοί της είχαν εξετάσει κατά την προαναφερθείσα επαλήθευση και τα οποία αποδείκνυαν ότι οι αποκλειστικοί αντιπρόσωποι είχαν ζητήσει από τη Minolta να τους καταβάλει χρήματα για να μπορούν να πραγματοποιούν την ανάληψη μηχανήματος. Ούτε μπόρεσε να υποδείξει με ακρίβεια τα εν λόγω έγγραφα ούτε τα παραδείγματα εκπτώσεων λόγω αναλήψεως μεταχειρισμένων μηχανημάτων, διαπιστωθεισών από τους υπαλλήλους της. Εξάλλου, οι σημειώσεις που κράτησαν οι δικηγόροι της Minolta κατά τη διάρκεια της συνεδριάσεως επαληθεύσεως δείχνουν ότι η έκπτωση βάσει του κώδικα 32 είναι συνήθης έκπτωση και ότι ο υπάλληλος της Επιτροπής

δεν είχε εκφράσει αμφιβολίες ως προς τον χαρακτήρα των εφαρμοζόμενων από τη Minolta εκπτώσεων. Αντιθέτως, η Επιτροπή αρνήθηκε να κοινοποιήσει στη Minolta αντίγραφο των πρακτικών της συνεδριάσεως επαληθεύσεως, τα οποία, κατά τη Minolta, δεν είχαν στην πραγματικότητα συνταχθεί. Τέλος, η MJS ζήτησε από ανεξάρτητους εμπειρογνώμονες λογιστές να ελέγξουν τους λογαριασμούς της για πολυετή περίοδο και το εκδοθέν πιστοποιητικό δείχνει ότι η MJS ουδέποτε ανέλαβε μεταχειρισμένο μηχάνημα προς μερική εξόφληση τιμήματος (παράρτημα IV της προσφυγής).

Η Minolta υποστηρίζει, επίσης, ότι η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη τα αποδεικτικά στοιχεία και τις λεπτομερείς παρατηρήσεις που της απηύθυνε η Minolta στις 10 Οκτωβρίου 1986, που αποδεικνύουν ότι καμιά συναλλαγή λόγω αναλήψεως μεταχειρισμένου μηχανήματος δεν πραγματοποιήθηκε από τη Minolta και επεξηγούν την αληθή φύση και τη χρησιμοποίηση των εν λόγω εκπτώσεων.

Κατά τη Minolta, όλες οι εκπτώσεις με τους κωδικούς αριθμούς 32 και 34 είναι κανονικές εκπτώσεις. Οι εκπτώσεις του κωδικού αριθμού 32 δεν είχαν ποτέ καμία σχέση με ανάληψη μεταχειρισμένου μηχανήματος, όπως προκύπτει από τις σημειώσεις που ελήφθησαν κατά την προαναφερθείσα συνεδρίαση επαληθεύσεως και τις επεξηγήσεις που η Minolta έδωσε στην Επιτροπή, στις 10 Οκτωβρίου 1986 και που θα τεθούν στη διάθεση του Δικαστηρίου και του Συμβουλίου, απορρήτως, στην περίπτωση που το επιθυμούν. Όσον αφορά τις εκπτώσεις του κωδικού αριθμού 34, προβλέφθηκαν για να διευκολύνουν τις συναλλαγές των αποκλειστικών αντιπροσώπων με τους πελάτες τους που περιελάμβαναν ανάληψη μεταχειρισμένου, στην πραγματικότητα, όμως, το 1983, οι εν λόγω εκπτώσεις επαραχωρούντο ανεξαρτήτως του αν αναλήψεις μεταχειρισμένων μηχανημάτων ελάμβαναν χώρα στην πραγματικότητα.

Η Minolta, προκειμένου να αποδείξει ότι οι εκπτώσεις των κωδικών αριθμών 32 και 34 είναι διαφορετικές από τις εκπτώσεις λόγω αναλήψεως μεταχειρισμένου μηχανήματος, στις οποίες αναφέρεται το Συμβούλιο στη δέκατη τρίτη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλομένου κανονισμού, ισχυρίζεται, επιπλέον, αφενός, ότι οι πελάτες της MJS που απολαύουν τις εν λόγω εκπτώσεις είναι κατά γενικό κανόνα μέλη της « Minolta Society », που είναι λέσχη παρέχουσα διάφορα πλεονεκτήματα στα μέλη της και η οποία δέχεται ως μέλη τους σημαντικούς αποκλειστικούς αντιπροσώπους MJS, και, αφετέρου, ότι οι εκπτώσεις παραχωρούνται αυτομάτως σε όλα τα μέλη της εν λόγω λέσχης βάσει ομοιομόρφου τιμολογίου. Στην περίπτωση που οι εν λόγω εκπτώσεις θα συνδέονταν με την πραγματοποίηση συναλλαγής περιλαμβάνουσας ανάληψη μεταχειρισμένου, το ποσό τους θα κυμαινόταν ανάλογα με τη συναλλαγή, πράγμα το οποίο δεν συμβαίνει.

Κατά τη Minolta, η χορήγηση εκπτώσεως έχει ως μοναδικό σκοπό την πραγματοποίηση συμπληρωματικών πωλήσεων της MJS προς τους αποκλειστικούς της αντιπροσώπους, βοηθώντας τους τελευταίους να πραγματοποιούν πωλήσεις στις περιπτώσεις κατά τις οποίες θα μπορούσαν να απωλέσουν πιθανό πελάτη. Όσον αφορά το αναφερόμενο από το Συμβούλιο υποτιθέμενο όφελος, η Minolta βεβαιώνει ότι είναι σαφές ότι θα το απολάμβανε ανεξαρτήτως του αν εφαρμόζει σύστημα αναλήψεως μεταχειρισμένων μηχανημάτων ή αν προσφέρει εκπτώσεις. Δεν υπάρχει κανένας αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ των εκπτώσεων της Minolta και των υποτιθεμένων πλεονεκτημάτων λόγω της ανυπαρξίας ιαπωνικής αγοράς μεταχειρισμένων PPC. Το Συμβούλιο δεν έπρεπε να προσθέσει στα έξοδα ΠΔΓ το ποσό που αντιστοιχεί στις εν λόγω εκπτώσεις, εφόσον, κατά τη γνώμη του ιδίου του Συμβουλίου, οι εν λόγω εκπτώσεις έχουν άμεση σχέση με τις συγκεκριμένες πωλήσεις, σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 10, στοιχείο γ, του κανονισμού 2176/84.

Το *Συμβούλιο* αναφέρει, καταρχάς, *όσον αφορά την ενσωμάτωση των εξόδων ΠΔΓ*, ότι κατασκεύασε την κανονική αξία σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 3, στοιχείο β, σημείο

ii, του κανονισμού 2176/84 (8η αιτιολογική σκέψη επ. του προσβαλλομένου κανονισμού), δεδομένου ότι οι πωλήσεις PPC της Minolta στην Ιαπωνία είχαν πραγματοποιηθεί με ζημία. Στην εν λόγω κανονική αξία, το Συμβούλιο περιέλαβε τα έξοδα ΠΔΓ που αφορούσαν τις συναλλαγές των θυγατρικών εταιριών πωλήσεων της Minolta εντός της εγχώριας αγοράς, λόγω του ότι οι εν λόγω θυγατρικές εκτελούσαν καθήκοντα τμήματος πωλήσεων της Minolta. Πράγματι, δεδομένου ότι οι θυγατρικές εταιρίες πωλήσεων υπάγονταν σε κοινό έλεγχο δεν πρέπει να λαμβάνονται υπόψη χωριστά από την ίδια τη Minolta. Έτσι, όλα τα έξοδα που υφίστανται κανονικά ο όμιλος Minolta κατά τις πωλήσεις εντός της εγχώριας αγοράς είναι, κατά το Συμβούλιο, στα όρια του «ευλόγου ποσού για τα έξοδα πωλήσεως, τα διοικητικά και άλλα γενικά έξοδα» που προβλέπει το άρθρο 2, παράγραφος 3, στοιχείο β, σημείο ii, και πρέπει, κατά συνέπεια, να περιλαμβάνονται στην κατασκευασμένη κανονική αξία. Δεδομένου ότι όλα τα έξοδα ΠΔΓ του τμήματος «εξαγωγών» περιλαμβάνονται στην τιμή εξαγωγής, δεν ήταν ενδεδειγμένο να περιληφθεί στην κατασκευή της κανονικής αξίας τμήμα μόνο των εξόδων ΠΔΓ που αφορούσαν τις πωλήσεις εντός της εγχώριας αγοράς.

Επί του επιχειρήματος της Minolta ότι, λόγω του ότι περιελήφθησαν τα προαναφερθέντα έξοδα, η κανονική αξία κατασκευάστηκε σε στάδιο εμπορίας διαφορετικό του σταδίου «έξοδος από το εργοστάσιο», το Συμβούλιο ισχυρίζεται ότι η Minolta συγχέει τον καθορισμό της κανονικής αξίας με το ζήτημα της συγκρίσεως μεταξύ της εν λόγω αξίας και της τιμής εξαγωγής. Κατά το Συμβούλιο, το στάδιο εμπορίας καθορίζεται από την κατηγορία των αγοραστών προς τους οποίους η εταιρία πραγματοποιεί τις πωλήσεις της και όχι από τη φύση των στοιχείων κόστους που περιλαμβάνονται στην κανονική αξία. Ιδιαίτερα, ο ορισμός που δίδει η Minolta στο στάδιο εμπορίας δεν είναι πρόσφορος και οι Incoterms στους οποίους αναφέρεται η Minolta ουδόλως διευκολύνουν τον καθορισμό του σταδίου εμπορίας για τους υπολογισμούς που πραγματοποιούνται στη διαδικασία αντιντάμπινγκ. Κατά το Συμβούλιο, το στάδιο εμπορίας καθορίζεται εξετάζοντας σε ποια κατηγορία αγοραστών αντιστοιχεί η εφαρμοζόμενη τιμή. Το στάδιο «έξοδος από το εργοστάσιο» επισημαίνει την πώληση προς τον πρώτο ανεξάρτητο αγοραστή στην αλυσίδα διανομής. Τέλος, δεν αποδείχθηκε ότι στην περίπτωση που η Minolta θα είχε η ίδια πραγματοποιήσει πωλήσεις σε ανεξάρτητους αγοραστές, οι όροι θα ήταν διαφορετικοί σε σημείο που οι εφαρμοζόμενες από τη Minolta τιμές και οι εφαρμοζόμενες από τις εταιρίες πωλήσεων προς τον ίδιο αγοραστή θα ήταν διαφορετικές. Η κατασκευασθείσα κανονική αξία, καθορισθείσα στον τόπο της τιμής πωλήσεως, τοποθετείται κανονικά στο ίδιο στάδιο εμπορίας με την κανονική αξία που προορίζεται να αντικαταστήσει.

Επίσης, το επιχείρημα της Minolta σχετικά με τη «δίκαιη σύγκριση» στην οποία αποβλέπει το άρθρο 2, παράγραφος 9, του κανονισμού 2176/84 δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί για τον καθορισμό του «λογικού ποσού» των εξόδων ΠΔΓ που πρέπει να συμπεριληφθούν κατά τον υπολογισμό της κανονικής αξίας, αλλά πρέπει να εξεταστεί στο στάδιο της συγκρίσεως μεταξύ κανονικής αξίας και τιμής εξαγωγής.

Ως προς τη φερομένη παράβαση των διατάξεων της ΓΣΔΕ και του κώδικα αντιντάμπινγκ του 1979, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι δεν υπάρχει σύγκρουση μεταξύ του προσβαλλομένου κανονισμού και των εν λόγω διατάξεων. Κατά το Συμβούλιο, ο κανονισμός 2176/84 ορίζει με αρκετή σαφήνεια τον τρόπο ενεργείας προς πραγματοποίηση δίκαιης συγκρίσεως προβλέποντας προσαρμογές, ιδιαίτερα με το άρθρο 2, παράγραφοι 9 και 10. Εξάλλου, τα συμβαλλόμενα μέρη διαθέτουν, δυνάμει του κώδικα αντιντάμπινγκ, διακριτική εξουσία ως προς τον τρόπο μεταφοράς των διατάξεων του εν λόγω κώδικα στην

εθνική νομοθεσία, και ο κώδικας δεν παρέχει καμία ένδειξη ως προς το τι πρέπει να νοείται ως δίκαιη σύγκριση.

Το Συμβούλιο ισχυρίζεται, περαιτέρω, ότι η Minolta δεν μπορεί να επικαλείται απευθείας τις διατάξεις της ΓΣΔΕ ή του κώδικα, ακόμα και αν ο προσβαλλόμενος κανονισμός αντέβαινε προς τις εν λόγω διεθνείς συμφωνίες, και παραπέμπει συναφώς στη νομολογία του Δικαστηρίου, το οποίο έκρινε ότι οι κανόνες της Γενικής Συμφωνίας, και ιδιαίτερα το άρθρο VI, δεν ισχύουν άμεσα και δεν παρέχουν δικαιώματα στους ιδιώτες (αποφάσεις της 12ης Δεκεμβρίου 1972, 21/72 έως 24/72, International Food Company, ECR 1972, σ. 1219, της 24ης Οκτωβρίου 1973, 9/73, Schlüter, ECR 1973, σ. 1135, της 16ης Μαρτίου 1983, 266/81, SIOT, Συλλογή 1983, σ. 731, 267/81 έως 269/81, SPI και SAMI, Συλλογή 1983, σ. 801, και 290/81 και 291/81, Singer και Geigy, Συλλογή 1983, σ. 847). Το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι η ίδια αρχή ισχύει και για τον κώδικα αντιντάμπινγκ.

Το Συμβούλιο παρατηρεί εξάλλου ότι, στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 7ης Μαΐου 1987, 240/84, Toyo κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1987, σ. 1809), η προσφεύγουσα στήριζε σε μεγάλο βαθμό την προσφυγή της σε τεκμαιρόμενη σύγκριση μεταξύ του προσβαλλομένου κανονισμού αντιντάμπινγκ και των κανόνων της ΓΣΔΕ και ότι το Δικαστήριο περιορίστηκε στην ερμηνεία του βασικού κανονισμού που είχε προηγηθεί του κανονισμού 2176/84, επισημαίνοντας έτσι ότι παρέλκει η αναφορά στο άρθρο VI της ΓΣΔΕ ή στον κώδικα.

Όσον αφορά το προβαλλόμενο *μη εύλογο περιθώριο κέρδους που περιελήφθη στην κατασκευασθείσα κανονική αξία*, το Συμβούλιο ισχυρίζεται, καταρχάς, ότι κατά τον υπολογισμό της κατασκευασθείσας κανονικής αξίας για τα μοντέλα της Minolta τα θεσμικά όργανα χρησιμοποίησαν το μέσο κέρδος — δηλαδή το ποσό που υπερέβαινε το κόστος παραγωγής, συμπεριλαμβανομένου λογικού ποσού για τα έξοδα ΠΔΓ — που πραγματοποιήθηκε επί των μοντέλων που πωλήθηκαν από όλους τους άλλους εξαγωγείς που πραγματοποιούν πωλήσεις εντός της Ιαπωνίας. Για τον καθορισμό λογικού κέρδους, ελήφθησαν υπόψη πωλήσεις με ζημία, όταν το συγκεκριμένο μοντέλο επωλείτο γενικά με κέρδος και, κατά συνέπεια, πολλές μεμονωμένες πωλήσεις που πραγματοποιήθηκαν με ζημία κατά τη διάρκεια της περιόδου αναφοράς. Η δέκατη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλομένου κανονισμού περιγράφει τη χρησιμοποιηθείσα μέθοδο για τον υπολογισμό του περιθωρίου κέρδους που ήταν 14,6 %.

Κατά το Συμβούλιο, όπως προκύπτει από το άρθρο 2, παράγραφος 4, του κανονισμού 2176/84, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει η Minolta, είναι δυνατόν να μη ληφθούν υπόψη οι πραγματοποιηθείσες με ζημία πωλήσεις και δεν είναι απαραίτητο να στηριχθεί η κανονική αξία σε μέσο όρο πωλήσεων που πραγματοποιήθηκαν σε τιμές υψηλότερες και χαμηλότερες από το κόστος παραγωγής. Πράγματι, καίτοι το άρθρο 2, παράγραφος 4, έχει εφαρμογή μόνο στην περίπτωση μη πραγματοποιήσεως κερδών, όλες οι αναφερόμενες σ' αυτή τη διάταξη μέθοδοι προς καθορισμό της κανονικής αξίας στηρίζονται σε πωλήσεις, αξίες ή τιμές που περιλαμβάνουν ή μπορούν να περιλάβουν κέρδος.

Το Συμβούλιο διευκρινίζει συναφώς ότι, όταν η επιλεγείσα μέθοδος συνίσταται στην κατασκευή της κανονικής αξίας, το περιθώριο κέρδους μπορεί να στηριχθεί στο πραγματοποιηθέν από άλλες εταιρίες κέρδος εντός της συγκεκριμένης χώρας και στο πλαίσιο του συγκεκριμένου τομέα δραστηριότητας. Σ' αυτή την περίπτωση, το Συμβούλιο θεωρεί ότι οι όροι του άρθρου 2, παράγραφος 3, στοιχείο β, σημείο ii, και η σύγκριση με την κατάσταση που αφορά το άρθρο 2, παράγραφος 4, επισημαίνουν σαφώς ότι οι πωλήσεις που πραγματοποιούνται σε τιμή υψηλότερη του κόστους παραγωγής είναι αυτές που πρέπει να λαμβάνονται υπόψη και όχι όλες οι πωλήσεις των άλλων εταιριών.

Όσον αφορά τα δοθέντα από τη Minolta παραδείγματα, το Συμβούλιο θεωρεί ότι δεν μπορεί να γίνει επίκληση του πρώτου από αυτά, δεδομένου ότι όλοι οι εξαγωγείς, εξαιρέσει της Minolta, πώλησαν τα περισσότερα μοντέλα πραγματοποιώντας κέρδος στην Ιαπωνία. Ως προς το δεύτερο παράδειγμα, το Συμβούλιο παρατηρεί ότι το συμπέρασμα, κατά το οποίο το ποσοστό κανονικού κέρδους για τη Β — εξαγωγέα που πωλεί τμήμα της παραγωγής της με ζημία — είναι υψηλότερο λόγω του ότι δεν λαμβάνονται υπόψη οι πωλήσεις με ζημία, είναι σύμφωνο προς τα προβλεπόμενα από το άρθρο 2, παράγραφος 4, του κανονισμού 2176/84. Προκειμένου περί πωλήσεων της Β που έχουν ληφθεί ως παράδειγμα, η κανονική αξία θα μπορούσε να καθοριστεί « βάσει των άλλων πωλήσεων που πραγματοποιούνται στην εσωτερική αγορά », με κέρδος, όπως προβλέπει το προαναφερθέν άρθρο.

Ο παραλληλισμός με τα συμπεράσματα του Συμβουλίου που αφορούν τη ζημία δεν μπορεί ούτε αυτός να γίνει δεκτός. Το Συμβούλιο παρατηρεί ότι η χρησιμοποιηθείσα μέθοδος για τον υπολογισμό της αναγκαίας αυξήσεως τιμών για να μπορέσουν οι κοινοτικοί παραγωγοί να πραγματοποιήσουν λογικό κέρδος εντός της Κοινότητας δεν έχει καμία σχέση με τον υπολογισμό του περιθωρίου κέρδους κατά την κατασκευή της κανονικής αξίας. Οι πραγματοποιούμενες με ζημία πωλήσεις αποτελούν δείκτη της ζημίας και δεν μπορούν, επομένως, να μη ληφθούν υπόψη κατά τον υπολογισμό της ζημίας. Μπορούν, αντιθέτως, να μη ληφθούν υπόψη κατά τον καθορισμό της κανονικής αξίας, όπως προβλέπει το άρθρο 2, παράγραφος 4, του κανονισμού 2176/84, διότι, διαφορετικά, θα λαμβάνονταν υπόψη πωλήσεις μη πραγματοποιηθείσες επί συνήθων εμπορικών πράξεων.

Ομοίως, η προτεινόμενη από τη Minolta σύγκριση με τον υπολογισμό των περιθωρίων ντάμπινγκ είναι εσφαλμένη. Η μέθοδος υπολογισμού του περιθωρίου ντάμπινγκ και ο υπολογισμός του υπό κανονικές συνθήκες πραγματοποιούμενου κέρδους επί εσωτερικών κερδοφόρων πωλήσεων για τον καθορισμό της κανονικής αξίας αποτελούν δύο διακεκριμένα ζητήματα.

Το Συμβούλιο αντιτάσσει πολλά επιχειρήματα στην άποψη της Minolta ότι, δεδομένων των διαχρονικών διακυμάνσεων αποδόσεως κερδών ενός μοντέλου, το Συμβούλιο όφειλε να λάβει υπόψη το πραγματοποιούμενο μέσο κέρδος επί όλων των συγκεκριμένων μοντέλων που είχαν φθάσει σε διάφορα στάδια της διαρκείας ζωής τους, και πωλήθηκαν κατά την περίοδο αναφοράς. Ισχυρίζεται, καταρχάς, ότι το άρθρο 2, παράγραφος 4, του κανονισμού 2176/84 επιτρέπει να μη ληφθούν υπόψη οι πωλήσεις με ζημία όταν κλιμακώνονται σε αρκετά μακρά περίοδο. Θεώρησε ότι η περίοδος αναφοράς ικανοποιούσε αυτό το κριτήριο. Το Συμβούλιο αναφέρει, περαιτέρω, ότι δεν προσκομίστηκε κανένα αποδεικτικό στοιχείο προς υποστήριξη της απόψεως περί διακυμάνσεως αποδόσεως κερδών ενός προϊόντος κατά τη διάρκεια της ζωής του και ότι οι τιμές των μοντέλων ποικίλλουν συχνά ανάλογα με τον αγοραστή, έτσι ώστε ορισμένες πωλήσεις αποφέρουν κέρδη, ενώ άλλες πραγματοποιούνται με ζημία, ανεξάρτητα από το στάδιο εξελίξεως του μοντέλου. Το Συμβούλιο υποστηρίζει, επίσης, ότι, κατά την άποψη της Minolta, ανά πάσα στιγμή υπάρχουν στην αγορά μοντέλα που αποφέρουν υψηλά κέρδη, άλλα που αποφέρουν λιγότερα κέρδη και άλλα που πωλούνται με ζημία και ότι, κατά συνέπεια, αυτό δεν δικαιολογεί τον καθορισμό των κερδών για περίοδο μεγαλύτερη από την περίοδο αναφοράς, πράγμα ασυμβίβαστο προς τις διατάξεις του κανονισμού 2176/84.

Το Συμβούλιο παρατηρεί, επίσης, ότι το επιχείρημα της Minolta, που αντλείται από την ανάγκη των παραγωγών PPC να παράγουν πλήρη σειρά μοντέλων, δεν έχει καμία επίπτωση επί του καθορισμού του ευλόγου περιθωρίου κέρδους που πρέπει να συμπεριληφθεί στην κατασκευασθείσα κανονική αξία. Πράγ-

ματι, παρόλον ότι η Minolta εκθέτει τους λόγους για τους οποίους ορισμένες πωλήσεις πραγματοποιούνται με ζημία, αυτό δεν είναι λυσιτελές για την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 4, του κανονισμού 2176/84· το γεγονός ότι οι πωλήσεις πραγματοποιήθηκαν με ζημία είναι αυτό που δικαιολογεί οι εν λόγω πωλήσεις να μη ληφθούν υπόψη κατά τον καθορισμό της κανονικής αξίας.

Όσον αφορά το επιχείρημα ότι το κέρδος δεν υπολογίστηκε στο στάδιο «έξοδος από το εργοστάσιο», το Συμβούλιο ισχυρίζεται ότι το ζήτημα του σταδίου εμπορίας είναι συναφώς άσχετο. Επεξηγεί, αφενός, ότι το ποσό που πρέπει να περιληφθεί στο προβλεπόμενο από το άρθρο 2, παράγραφος 3, στοιχείο β, σημείο ii, κέρδος αποτελείται από το πραγματοποιούμενο από τον κατασκευαστή επί της παραγωγής κέρδος, καθώς και από τα πραγματοποιούμενα επί των πωλήσεων των προϊόντων κέρδη από το τμήμα πωλήσεων του κατασκευαστή. Το τελευταίο αυτό στοιχείο περιλαμβάνει, στην περίπτωση της Minolta, το πραγματοποιούμενο κέρδος από τις θυγατρικές πωλήσεων που εκτελούσαν καθήκοντα τμήματος πωλήσεων και αυτό δεν μεταβάλλει το στάδιο εμπορίας κατά το οποίο πραγματοποιήθηκε η πώληση, εφόσον οι εν λόγω θυγατρικές εταιρίες πωλούν σε αγοραστές τις ίδιας κατηγορίας με αυτούς στους οποίους θα πωλούσε το τμήμα πωλήσεων του κατασκευαστή. Αφετέρου, επί των επισημανθέντων από τη Rank Xerox αριθμών, το Συμβούλιο παρατηρεί ότι πρόκειται περί αριθμών που εκφράζονται σε ποσοστό της τιμής του τιμοκαταλόγου των ανεξαρτήτων διανομέων και ότι, στην περίπτωση που οι εν λόγω αριθμοί θα χρησιμοποιούντο για τον καθορισμό του προς εφαρμογή λογικού ποσοστού κέρδους, θα έπρεπε να εκφράζονται σε ποσοστό εισπράξεων του κατασκευαστή. Έτσι, το κέρδος του 5 % επί της τιμής τιμοκαταλόγου είναι ίσο προς 15,6 % του συνολικού κόστους του κατασκευαστή και αντιστοιχεί σε κέρδος 13,5 % επί των εισπράξεων του κατασκευαστή.

Σχετικά με το 4 % που αντιστοιχεί στο πραγματοποιούμενο από τις καταγγέλλουσες κέρδος επί των πωλήσεων εντός της Κοινότητας, το Συμβούλιο ισχυρίζεται ότι πρόκειται για ζήτημα διαφορετικό από τον καθορισμό του υπό ομαλές συνθήκες πραγματοποιούμενου κέρδους επί των πωλήσεων PPC εντός της ιαπωνικής αγοράς και ότι ο αναφερθείς αριθμός μειώνεται λόγω των εισαγωγών που απετέλεσαν το αντικείμενο ντάμπινγκ.

Όσον αφορά τις *πληρωμές λόγω αναλήψεως μεταχειρισμένου μηχανήματος*, το Συμβούλιο αμφισβητεί, καταρχάς, την έκθεση των πραγματικών περιστατικών της Minolta. Τονίζει ότι, κατά τη συνεδρίαση επαληθεύσεως οι υπάλληλοι της Επιτροπής δεν είχαν καμιά αμφιβολία ως προς το ότι οι εκπτώσεις των κωδικών αριθμών 32 και 34 αντιστοιχούσαν σε πληρωμές λόγω αναλήψεως μεταχειρισμένου μηχανήματος, καθόσον τα διαθέσιμα αποδεικτικά στοιχεία ήταν σαφή ως προς αυτό, και ιδίως τα ίδια τα διοικητικά έντυπα της Minolta. Όπως προκύπτει, επίσης, από το συνταχθέν υπό της Minolta, στις 5 Φεβρουαρίου 1986, πρακτικό (παράρτημα IV Β της προσφυγής) οι εν λόγω εκπτώσεις αποτελούν πληρωμές λόγω αναλήψεως μεταχειρισμένου μηχανήματος.

Επί της εκδοθείσας από τον ελεγκτή των λογαριασμών βεβαιώσεως (παράρτημα IV Δ της προσφυγής), το Συμβούλιο παρατηρεί, αφενός, ότι οι ελεγκτές κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι επρόκειτο περί συνήθων εκπτώσεων απλώς διότι η MJS δεν βεβαιώνει ότι πράγματι έλαβαν χώρα συναλλαγές αναλήψεως μεταχειρισμένου μηχανήματος. Το γεγονός ότι η MJS δεν βεβαιώνει την ύπαρξη τέτοιων συναλλαγών δεν αποδεικνύει ότι αυτές δεν έλαβαν χώρα. Αφετέρου, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι οι παραχωρούμενες κατ' αποκοπήν εκπτώσεις δεν σημαίνουν ότι δεν υπήρξαν αναλήψεις μεταχειρισμένων μηχανημάτων ή ότι η Minolta δεν έλαβε υπόψη την αξία της αναλήψεως μεταχειρισμένου. Τέλος, η ίδια η Minolta βεβαιώνει ότι τα παλαιά μηχανήματα αποσύρονται από την αγορά (σημειώσεις ληφθείσες από τη Minolta κατά τη συνεδρίαση της 6ης Φεβρουαρίου 1986, σελίδα 14, παράρτημα IV Β της προσφυγής). Εντούτοις, ακόμα και αν πραγματοποιήθηκαν πληρωμές χωρίς τη βεβαιότητα αποσύρσεως των μηχανημάτων από την αγορά, το Συμβούλιο αναφέρει ότι δεν

υπάρχει αγορά μεταχειρισμένων PPC στην Ιαπωνία και ότι αυτό το γεγονός ουδέποτε αμφισβητήθηκε από τη Minolta.

Το Συμβούλιο υποστηρίζει, περαιτέρω, ότι καθόρισε την κανονική αξία σύμφωνα με τον κανονισμό 2176/84. Τα έξοδα που αφορούν την εφαρμογή συστήματος πληρωμών λόγω αναλήψεως μεταχειρισμένου μηχανήματος αποτελούν τμήμα του « ευλόγου ποσού για τα έξοδα πωλήσεως, τα διοικητικά και τα άλλα γενικά έξοδα » που πρέπει να περιλαμβάνονται στην κατασκευή της κανονικής αξίας, όπως προβλέπει το άρθρο 2, παράγραφος 3, στοιχείο β, σημείο ii, του κανονισμού 2176/84. Προκειμένου περί γενικών εξόδων αυτά δεν αποτελούν αντικείμενο προσαρμογής. Εξάλλου, στην περίπτωση αναλήψεως μεταχειρισμένου μηχανήματος, αποκτάται όφελος σε αντάλλαγμα (13η αιτιολογική σκέψη του προσβαλλομένου κανονισμού).

Το Συμβούλιο θεωρεί ότι η Minolta αντλεί όφελος από τις αναλήψεις μεταχειρισμένων φωτοαντιγραφικών μηχανημάτων. Η Minolta και όλοι οι άλλοι κατασκευαστές PPC που διαθέτουν τα προϊόντα τους στην Ιαπωνία απολαύουν σωρευτικού πλεονεκτήματος, λόγω του ότι έχουν τη βεβαιότητα ότι τα αναλαμβανόμενα από αυτούς μηχανήματα δεν χρησιμοποιούνται πλέον από κανέναν, πράγμα που επιτρέπει τη βεβαιότητα ότι όλα τα εν λειτουργία PPC θα αντικατασταθούν κανονικά και εξ ολοκλήρου σε ορισμένη περίοδο, που αντιστοιχεί στη μέση διάρκεια κατά την οποία ο πρώτος χρήστης είναι διατεθειμένος να διατηρήσει καινούριο PPC. Οι πληρωμές λόγω αναλήψεως μεταχειρισμένων συνεπάγονται, επομένως, την τεχνητή μείωση της διάρκειας εκμεταλλεύσεως των PPC στην Ιαπωνία. Από αυτό προκύπτει συλλογικά αύξηση των καινούριων PPC για τους κατασκευαστές.

Δεδομένου ότι, στην προκειμένη περίπτωση, τα αναλαμβανόμενα από τους πωλητές μεταχειρισμένα μηχανήματα σχεδόν όλα καταστράφηκαν ή κατέστησαν ακατάλληλα προς χρήση ή αποσύρθηκαν από την αγορά με άλλο τρόπο, το Συμβούλιο θεώρησε ότι το στοιχείο που ο εξαγωγέας λάμβανε σε αντάλλαγμα πληρωμής λόγω αναλήψεως ή λόγω χορηγήσεως πρόσθετης εκπτώσεως εξ αιτίας της αναλήψεως μεταχειρισμένου μηχανήματος δεν συνδέονταν με την αξία μεταπωλήσεως, τα δε θεσμικά όργανα κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι η αξία της εμπορικής πράξεως αντιστοιχούσε μάλλον στα αντλούμενα από την απόσυρση από την αγορά των αναλαμβανόμενων από τους πωλητές μεταχειρισμένων και από την έλλειψη αγοράς μεταχειρισμένων μηχανημάτων οφέλη.

Στην Επιτροπή δεν προσκομίστηκαν επαρκείς αποδείξεις (το βάρος της αποδείξεως φέρει ο αιτούμενος την προσαρμογή) που να της επιτρέψουν να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η πληρωμή ή η έκπτωση λόγω αναλήψεως από τον πωλητή μεταχειρισμένου μηχανήματος αποτελούσε κοινή έκπτωση, χορηγούμενη επιπλέον των διαφόρων άλλων τύπων εκπτώσεως.

Η *CECOM* θεωρεί ότι η κανονική αξία δεν μπορεί να μειωθεί κατά το ποσό των εκπτώσεων λόγω αναλήψεως διότι οι εν λόγω εκπτώσεις δεν μεταβάλλουν την τιμή πωλήσεως και πρέπει να λαμβάνονται συστηματικά υπόψη στο πλαίσιο των προσαρμογών για διαφορές ως προς τους όρους πωλήσεως που μπορούν να επηρεάσουν τη δυνατότητα συγκρίσεως των τιμών, όταν προβάλλεται και αποδεικνύεται άμεση σχέση με τις πωλήσεις.

Συναφώς, η CECOM παρατηρεί, αφενός, ότι οι εκπτώσεις λόγω αναλήψεως δεν χορηγούνται « κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις », κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 3, στοιχείο α, του κανονισμού 2176/84, και ότι η Canon, το μερίδιο της οποίας στην αγορά των ιαπωνικών φωτοαντιγραφικών μηχανημάτων είναι 30 %, ήγειρε το ζήτημα των εκπτώσεων λόγω αναλήψεως μόνο όσον αφορά τις προσαρμογές βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 10, στοιχείο γ, του κανονισμού 2176/84.

Εξάλλου, η CECOM ισχυρίζεται ότι μπορεί η Minolta να έχει συμφέρον να εξαλείψει το όριο μεταξύ του καθορισμού της κανονικής αξίας και των προσαρμογών των οποίων φέρει το βάρος της αποδείξεως. Το Δικαστήριο δέχθηκε με την απόφαση της 7ης Μαΐου 1987, Toyo κατά Συμβουλίου, σκέψη 13, που προαναφέρθηκε, ότι οι διατάξεις του άρθρου 2, παράγραφοι 3, 7 και 8, του κανονισμού 2176/84 προβλέπουν κατά τρόπο αυτοτελή, διάφορες μεθόδους υπολογισμού των αριθμών της συγκρίσεως, ανόμοιες μεταξύ τους (της κανονικής αξίας και της τιμής εξαγωγής). Η CECOM θεωρεί ότι από την εν λόγω κρίση του Δικαστηρίου προκύπτει ότι οι εκπτώσεις που μπορούν να αποτελέσουν το αντικείμενο προσαρμογής υπό τους καθοριζόμενους στο άρθρο 2, παράγραφοι 9 και 10, όρους, δεν μπορούν να χρησιμοποιούνται για τη μείωση της κανονικής αξίας στο πλαίσιο του άρθρου 2, παράγραφος 3.

Η CECOM τονίζει, περαιτέρω, ότι οι πληρωμές λόγω αναλήψεως μεταχειρισμένου μηχανήματος επικεντρώνονται κυρίως στην απόσυρση των μεταχειρισμένων φωτοαντιγραφικών μηχανημάτων από την αγορά και τη δημιουργία νέων πωλήσεων, πράγμα που αποδεικνύει ότι δεν έχουν άμεση σχέση με το οικείο προϊόν που αποτελεί το αντικείμενο της καταγγελίας αντιντάμπινγκ και ότι δεν μπορούν, επομένως, να αποτελέσουν το αντικείμενο προσαρμογής βάσει του άρθρου 2, παράγραφοι 9 και 10, του κανονισμού 2176/84.

Β — *Επί της εγκρίσεως*

Η *Minolta* ισχυρίζεται ότι το Συμβούλιο παρέβη το άρθρο 2, παράγραφος 10, στοιχείο γ, του κανονισμού 2176/84, λόγω του ότι δεν προέβη στις ενδεδειγμένες προσαρμογές για να ληφθούν υπόψη οι καταβληθείσες στους πωλητές αποδοχές, ορισμένα μεταφορικά έξοδα και ορισμένα άλλα έξοδα της MO (της παραγωγικής εταιρίας της Minolta στην Ιαπωνία) και της MJS, ενώ έχουν άμεση σχέση με τις συγκεκριμένες πωλήσεις.

— Καταβληθέντες στους πωλητές μισθοί

Η Minolta υποστηρίζει ότι το Συμβούλιο έπρεπε να λάβει υπόψη τους μισθούς των υπευθύνων πωλήσεων, που επηρεάζουν τη δυνατότητα συγκρίσεως των τιμών και έχουν άμεση σχέση με τις πωλήσεις κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 10, στοιχείο γ, του κανονισμού 2176/84.

Πράγματι, οι υπεύθυνοι πωλήσεων είναι πωλητές που απασχολούνται με την οργάνωση της εργασίας δικτύου πωλητών, πωλούν PPC στους πελάτες, και των οποίων τα καθήκοντα συνίστανται στη διαπραγμάτευση των υποθέσεων, δηλαδή είναι υπεύθυνοι των εμπορικών σχέσεων με τους σημαντικούς αποκλειστικούς αντιπροσώπους. Αυτό προκύπτει από προφορικές αποδείξεις και από αντίγραφα των αποτελεσμάτων των πραγματοποιηθεισών από τους εν λόγω πωλητές πωλήσεων που προσκομίστηκαν στην Επιτροπή κατά τη συνεδρίαση επαληθεύσεως. Κατά τη Minolta, το άρθρο 2, παράγραφος 10, στοιχείο γ, δεν δικαιολογεί την αυστηρή ερμηνεία του όρου πωλητής ή τη μη πραγματοποίηση προσαρμογής για ορισμένους πωλητές λόγω του ότι είναι υπεύθυνοι πωλήσεων. Πράγματι, η κύρια ευθύνη ήταν η πώληση και όχι, όπως υποστηρίζει το Συμβούλιο, η διεύθυνση.

— Μεταφορικά έξοδα

Η Minolta ισχυρίζεται, καταρχάς, ότι η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη το σύνολο των εξόδων που έχουν σχέση με τα χρησιμοποιηθέντα από τις ιαπωνικές θυγατρικές εταιρίες οχήματα. Πράγματι, η Επιτροπή, για να λάβει υπόψη τα συνδεόμενα με τη μεταφορά των προϊόντων έξοδα προέβη σε προσαρμογή βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 10, στοιχείο γ, αφαιρώντας όμως το 1/3 των συνδεομένων με τα οχήματα εξόδων. Στο μέτρο που τα οχήματα δεν χρησιμοποιούντο για τη μεταφορά εμπορευμάτων, χρησιμοποιούντο κυρίως από τους

πωλητές για την πραγματοποίηση πωλήσεων και αυτό υπόκειται σε προσαρμογή βάσει των εξόδων « μεταφοράς » τα οποία « επηρεάζουν τη δυνατότητα συγκρίσεως των τιμών και έχουν άμεση σχέση με τις συγκεκριμένες πωλήσεις », κατά την έννοια της προαναφερθείσας διατάξεως. Τέτοια έξοδα έχουν αμεσότερη σχέση με τις πωλήσεις από τους μισθούς των πωλητών, που γίνονται « καταρχήν » δεκτοί από την Επιτροπή ως έξοδα για τα οποία πρέπει να πραγματοποιηθούν προσαρμογές σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 10, στοιχείο γ.

Η Minolta αμφισβητεί, περαιτέρω, το ότι η Επιτροπή αρνήθηκε να λάβει υπόψη τα έξοδα ταξιδίου των πωλητών με την αιτιολογία ότι τα εν λόγω έξοδα δεν είχαν άμεση σχέση με τις πωλήσεις. Όλα τα μεταφορικά έξοδα, και όχι μόνο τα έξοδα μεταφοράς εμπορευμάτων, που επηρεάζουν τη δυνατότητα συγκρίσεως των τιμών και έχουν άμεση σχέση με τις συγκεκριμένες πωλήσεις καλύπτονται από το άρθρο 2, παράγραφος 10, στοιχείο γ.

— Έξοδα της MO και της MJS

Κατά τη Minolta, το Συμβούλιο όφειλε να αφαιρέσει τα έξοδα διαφυλάξεως, μεταφοράς, ασφαλίσεως και πιστώσεων που υφίσταται η MO και τα μεταφορικά έξοδα, έξοδα οχημάτων και πιστώσεων της MJS βάσει των προβλεπομένων στο άρθρο 2, παράγραφος 10, στοιχείο γ, του κανονισμού 2176/84 προσαρμογών, δεδομένου ότι τα εν λόγω έξοδα έχουν άμεση σχέση με τις συγκεκριμένες πωλήσεις.

Συναφώς, η Minolta ισχυρίζεται ότι τα προαναφερθέντα έξοδα είναι πραγματικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η MO και η MJS, κατά τις πραγματοποιηθείσες με ανεξάρτητους τρίτους συναλλαγές.

Παρατηρεί, περαιτέρω, ότι στην περίπτωση που το Συμβούλιο θα είχε καθορίσει ορθώς την κανονική αξία στο στάδιο « έξοδος από το εργοστάσιο », όλα αυτά τα έξοδα έπρεπε να αφαιρεθούν ως έξοδα που επηρεάζουν τη δυνατότητα συγκρίσεως των τιμών και που έχουν άμεση σχέση με τις πραγματοποιηθείσες από την MO πωλήσεις. Το γεγονός ότι το Συμβούλιο δεν καθόρισε την κανονική αξία στο στάδιο « έξοδος από το εργοστάσιο » δεν μπορεί να μεταβάλει τα άμεσα έξοδα της MO και της MJS σε έμμεσα έξοδα.

Η Minolta παρατηρεί, επίσης, ότι η MO και η MJS υπέστησαν τα άμεσα έξοδα σε σχέση με ένα από τα δίκτυά τους πωλήσεων. Τα έξοδα της MO αναφέρονται σε πωλήσεις προς την MJS και τα έξοδα της MJS αναφέρονται στις πωλήσεις προς ανεξάρτητους πελάτες ή προς θυγατρικές εταιρίες της MJS.

Τα έξοδα που το Συμβούλιο δεν έλαβε υπόψη πραγματοποιήθηκαν κατά τη Minolta για δραστηριότητες που εντάσσονται πλήρως στο σύστημά της διανομών στην Ιαπωνία. Ως παράδειγμα, η Minolta αναφέρει την ασυνέπεια της προσεγγίσεως του Συμβουλίου κατά το ότι δεν έλαβε υπόψη το σύνολο των μεταφορικών εξόδων της MO, ενώ έλαβε υπόψη τα μεταφορικά έξοδα της MJS που πραγματοποιήθηκαν σε σχέση με ανεξάρτητους πελάτες. Αυτό σημαίνει ότι, όταν η MO αποστέλλει με πλοίο ένα προϊόν σε πελάτη της MJS, δεν θα ληφθεί υπόψη το σύνολο των μεταφορικών εξόδων, ενώ εάν η MO αποστείλει τα προϊόντα στην MJS και αυτή τα αποστείλει στη συνέχεια στους πελάτες, το Συμβούλιο δέχεται τα έξοδα.

Η Minolta ισχυρίζεται, τέλος, ότι εφόσον το Συμβούλιο αφαιρεί τα άμεσα έξοδα των πωλήσεων της MO προς τη Minolta Γερμανίας (θυγατρική της οποίας κατέχει το σύνολο του εταιρικού κεφαλαίου), θα έπρεπε να αφαιρέσει τα ανάλογα έξοδα που η MO υφίσταται

πωλώντας προς την MJS, ώστε η σύγκριση μεταξύ της τιμής εξαγωγής και της κανονικής αξίας να είναι δίκαιη.

Όσον αφορά τις αιτούμενες προσαρμογές *βάσει των* μισθών των υπευθύνων πωλήσεων, το *Συμβούλιο* τονίζει ότι η Επιτροπή, κατά τη διάρκεια της έρευνάς της στις εγκαταστάσεις της Minolta, εξήτασε τα αποδεικτικά στοιχεία που αφορούσαν τους καταβληθέντες μισθούς στους υποτιθέμενους πωλητές, τις εκθέσεις που απηύθυναν οι πωλητές στους προϊσταμένους τους σχετικά με τις εβδομαδιαίες τους δραστηριότητες, τα οργανογράμματα του ομίλου Minolta, ιδιαίτερα της MJS, και τις περιγραφές των καθηκόντων του προσωπικού. Επιπλέον, διεξήχθησαν συζητήσεις με ορισμένα μέλη του προσωπικού. Η εν λόγω έρευνα απέδειξε ότι η Minolta θεωρούσε ως πωλητές τον γενικό διευθυντή και τον διευθυντή του υποκαταστήματος της Osaka, τον υπεύθυνο τομέων και τον βοηθό διευθυντή του προαναφερθέντος υποκαταστήματος, καθώς και τους εμπορικούς διευθυντές και τους προϊσταμένους πωλήσεων της θυγατρικής Minolta της Osaka.

Φάνηκε, επομένως, αναγκαίο να γίνει διάκριση μεταξύ των διευθυντικών καθηκόντων ορισμένων υπαλλήλων και των καθηκόντων πωλητού. Η Επιτροπή έκρινε ότι ο μισθός των υπευθύνων πωλήσεων και των εμπορικών διευθυντών δεν μπορούσε να θεωρηθεί ότι έχει άμεση σχέση με τις συγκεκριμένες πωλήσεις, δεδομένου ότι ο κύριος ρόλος τους συνίσταται στη διαχείριση και τη διεύθυνση ομάδας πωλητών και όχι στην απευθείας πώληση προς αγοραστές.

Το Συμβούλιο είναι της γνώμης ότι αυτό είναι σύμφωνο με τη στενή ερμηνεία του όρου πωλητές κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 10, στοιχείο γ, του κανονισμού 2176/84, που δικαιολογείται λόγω του ότι οι μισθοί των πωλητών δεν είναι συνήθως έξοδα που έχουν άμεση σχέση με τις συγκεκριμένες πωλήσεις, εφόσον καταβάλλονται ανεξαρτήτως πραγματοποιήσεως πωλήσεων, και μόνο κατ' εξαίρεση και προς τον σκοπό ίσης μεταχειρίσεως των πραγματοποιουμένων από πρόσωπα που απασχολούνται επί προμηθεία πωλήσεων και των πραγματοποιουμένων από άλλα πρόσωπα που διαθέτουν σύμβαση αορίστου διαρκείας το προαναφερθέν άρθρο αναφέρει τα εν λόγω έξοδα.

Όσον αφορά τα μεταφορικά έξοδα που συνδέονται με τη χρησιμοποίηση εμπορικών οχημάτων από τους πωλητές, το Συμβούλιο αναφέρει ότι η Επιτροπή δέχθηκε να θεωρήσει τα 2/3 των εν λόγω εξόδων ως έξοδα μεταφοράς των προϊόντων και τίποτε δεν δείχνει ότι έπρεπε να πραγματοποιηθεί προσαρμογή για το σύνολο των επικαλουμένων από τη Minolta εξόδων, δεδομένου ότι η τελευταία δεν απέδειξε ότι τα εν λόγω έξοδα είχαν άμεση σχέση με τις συγκεκριμένες πωλήσεις. Εξάλλου, ο όρος μεταφορά στο άρθρο 2, παράγραφος 10, στοιχείο γ, αναφέρεται στη μεταφορά εμπορευμάτων και όχι στη μεταφορά πωλητών.

Το Συμβούλιο παρατηρεί ότι οι προαναφερθείσες παρατηρήσεις ισχύουν και για τα έξοδα ταξιδίων των πωλητών, τα 2/3 των οποίων αποτέλεσαν αντικείμενο προσαρμογής.

Όσον αφορά τα έξοδα της *MO* και *της MJS*, το Συμβούλιο ισχυρίζεται ότι τα εν λόγω έξοδα δεν έχουν άμεση σχέση με τις συγκεκριμένες πωλήσεις, αλλά ότι απλώς αντιπροσωπεύουν γενικά έξοδα συνδεόμενα με τη μεταφορά των προϊόντων μεταξύ των διαφόρων μελών του ιδίου ομίλου και ότι, κατά συνέπεια, δεν μπορούν να αφαιρεθούν. Υπενθυμίζει ότι, όταν ένα προϊόν μεταφέρεται στην Ιαπωνία από τις εγκαταστάσεις του κατασκευαστή σε αποθήκη, πριν από την πραγματοποίηση πωλήσεως προς ανεξάρτητο αγοραστή, τα εν λόγω έξοδα ουδέποτε αφαιρούνται, είτε πρόκειται για την τιμή εξαγωγής είτε για την κανονική αξία. Αντιθέτως, όταν

τα προϊόντα μεταφέρονται και παραδίδονται σε ανεξάρτητο αγοραστή μετά την πραγματοποίηση πωλήσεως, τα εκτειθέμενα έξοδα έχουν άμεση σχέση με τις πραγματοποιηθείσες προς τον εν λόγω αγοραστή πωλήσεις και θα ληφθούν υπόψη. Τα αναφερόμενα από τη Minolta έξοδα πραγματοποιήθηκαν πριν από οποιαδήποτε πώληση και πριν τα μεταφερθέντα προϊόντα διατεθούν σε κάποια πώληση και, επομένως, δεν δικαιολογείται η πραγματοποίηση προσαρμογής βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 10, στοιχείο γ, του κανονισμού 2176/84.

Τέλος, όσον αφορά το επιχείρημα της Minolta ότι έπρεπε τα άμεσα έξοδά της πωλήσεως να αφαιρεθούν τόσο από την τιμή εξαγωγής όσο και από την κανονική αξία, το Συμβούλιο παρατηρεί ότι, για την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφοι 9 και 10, του κανονισμού 2176/84, αφαιρεί μόνο από τις τιμές εξαγωγής τα έξοδα που έχουν άμεση σχέση με τις συγκεκριμένες πωλήσεις. Τα γενικά έξοδα της Minolta, της MO ή της MJS δεν αφαιρέθηκαν. Η ίδια αρχή εφαρμόστηκε στην κανονική αξία. Οι δύο αξίες καθορίστηκαν, επομένως, επί συγκρίσιμης βάσεως.

Γ — *Επί του υπολογισμού του περιθωρίου ντάμπινγκ*

Η *Minolta* ισχυρίζεται ότι το Συμβούλιο όφειλε να συγκρίνει τις μέσες σταθμισμένες τιμές εξαγωγής με την κανονική αξία παρά να εφαρμόσει τη μέθοδο της καθεμιάς συναλλαγής χωριστά. Συναφώς, η Minolta υποστηρίζει ότι η χρησιμοποιηθείσα μέθοδος δεν είναι νόμιμη, δεδομένου ότι το Συμβούλιο δεν προέβη σε δίκαιη σύγκριση την οποία απαιτεί το άρθρο 2, παράγραφοι 2, 9 και 13, στοιχείο β, του κανονισμού 2176/84, καθώς και η ΓΣΔΕ και ο κώδικας αντιντάμπινγκ του 1979, ότι το Συμβούλιο παραβίασε την αρχή «audi alteram partem» και ότι παρέβη το άρθρο 190 της Συνθήκης ΕΟΚ.

Όσον αφορά την εφαρμογή της μεθόδου της καθεμιάς συναλλαγής χωριστά, η Minolta παρατηρεί ότι, στην προκειμένη περίπτωση, η εν λόγω μέθοδος δεν επέτρεψε τη δίκαιη σύγκριση μεταξύ της τιμής εξαγωγής και της κανονικής αξίας. Κατά τη Minolta, η Επιτροπή έχει το καθήκον, όταν επιλέγει μία από τις προβλεπόμενες στο άρθρο 2, παράγραφος 13, στοιχείο β, του κανονισμού 2176/84 μεθόδους, να βεβαιωθεί, λαμβανομένων υπόψη των εκάστοτε περιστάσεων, ότι η επιλεγείσα μέθοδος επιτρέπει τη δίκαιη σύγκριση. Η Minolta θεωρεί, επομένως, ότι, δεδομένου ότι οι κανονικές αξίες υπολογίστηκαν για κάθε μοντέλο, οι τιμές εξαγωγής έπρεπε να στηριχθούν, εκτός αν ιδιαίτερες περιστάσεις απαιτούσαν διαφορετική λύση, στις σταθμισμένες μέσες τιμές για να επιτραπεί μια τέτοια σύγκριση.

Κατά τη Minolta, όπως προκύπτει από την απόφαση της 7ης Μαΐου 1987, 258/84, Nippon Seiko κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1987, σ. 1923, σκέψη 25), η μέθοδος της καθεμιάς συναλλαγής χωριστά μπορεί να χρησιμοποιείται όταν ο εξαγωγέας έχει προβεί σε «ορισμένους χειρισμούς που συνίστανται στη συγκάλυψη του ντάμπινγκ με τη μέθοδο των διαφορετικών τιμών που είναι άλλοτε υψηλότερες, άλλοτε χαμηλότερες από την κανονική αξία». Στην περίπτωση που η Επιτροπή θα κατέληγε στο συμπέρασμα ότι η Minolta είχε εμπλακεί σε τέτοιους χειρισμούς με τους οποίους συγκάλυπτε το ντάμπινγκ, βασίμως θα μπορούσε να αντιμετωπίσει τον προσφορότερο τρόπο υπολογισμού του περιθωρίου ντάμπινγκ και να ορίσει την αποκατάσταση προς εξάλειψη της ζημίας. Εντούτοις, στην προκειμένη περίπτωση, τα θεσμικά όργανα δεν προέβησαν σε καμία ανάλυση που να τους επιτρέπει να καταλήξουν στο συμπέρασμα ότι η Minolta είχε προβεί σε τέτοιους χειρισμούς και δεν συνέτρεχε, επομένως, λόγος να απομακρυνθούν από τη μέθοδο των σταθμισμένων μέσων τιμών εξαγωγής. Η Minolta είναι της γνώμης ότι η αναφερθείσα απόφαση δείχνει σαφώς ότι ο εξαγωγέας πρέπει στην πραγματικότητα να έχει προβεί σε ανεπίτρεπτη και εκ προθέσεως πράξη αποσκοπούσα στη συγκάλυψη του ντάμπινγκ για να δικαιολογηθεί η εφαρμογή της μεθόδου της καθεμιάς συναλλαγής χωριστά.

Η Minolta υποστηρίζει, περαιτέρω, ότι ούτε η Επιτροπή ούτε το Συμβούλιο έδωσαν σε οποιαδήποτε στιγμή την ευκαιρία στη Minolta να γνωστοποιήσει την άποψή της πριν από την εφαρμογή της μεθόδου της καθεμιάς συναλλαγής χωριστά, παρόλον ότι είχε αμφισβητήσει τη χρησιμοποίηση της εν λόγω μεθόδου με τις παρατηρήσεις της της 10ης Οκτωβρίου 1986, στις οποίες δεν δόθηκε απάντηση.

Η Minolta αναφέρει, τέλος, ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός (26η αιτιολογική σκέψη) δεν αιτιολόγησε επαρκώς τη χρησιμοποίηση της μεθόδου της καθεμιάς συναλλαγής χωριστά και ότι το Συμβούλιο παρέβη, επομένως, το άρθρο 190 της Συνθήκης ΕΟΚ.

Για να τονίσει τη σημασία της εν λόγω απόψεως, η Minolta παραπέμπει στην απόρρητη συλλογή των προσκομισθέντων στον φάκελό της πινάκων.

Οι πίνακες IV και V περιγράφουν τις συνέπειες του υπολογισμού της κανονικής αξίας στο στάδιο «έξοδος από το εργοστάσιο». Χρησιμοποιούν, ωστόσο, τη μέθοδο της καθεμιάς συναλλαγής χωριστά που χρησιμοποίησε το Συμβούλιο.

Ο πίνακας VI της εν λόγω συλλογής συγκρίνει, για κάθε μοντέλο, μια μόνο κανονική αξία με μια μόνο τιμή εξαγωγής. Η διαφορά συνίσταται στο ποσό του ντάμπινγκ και εκφράζεται σε ποσοστό της αξίας CIF (κόστος, ασφάλιση, ναύλος) του μοντέλου. Η κανονική αξία υπολογίζεται στο στάδιο «έξοδος από το εργοστάσιο» και η κατασκευασθείσα τιμή εξαγωγής στο στάδιο «έξοδος από το εργοστάσιο», όπως έχει υπολογιστεί από το Συμβούλιο. Το περιλαμβανόμενο στην κανονική αξία κέρδος είναι το καθορισθέν από το Συμβούλιο (14,6 %).

Όπως προκύπτει από το εν λόγω πίνακα, η τιμή εξαγωγής της Minolta υπερβαίνει την κανονική αξία: α) κατά 15 % κατά μέσο όρο (15,29 %) για έξι επιλεγέντα από το Συμβούλιο μοντέλα και β) κατά 5,32 % έως 29,28 %για πέντε από τα έξι μοντέλα. Στην περίπτωση ενός μοντέλου, η κανονική αξία υπερβαίνει την τιμή εξαγωγής κατά 6,58 %, το ποσό, όμως, του ντάμπινγκ για το εν λόγω μοντέλο είναι μόνο 1,12 % της ολικής αξίας CIF των εν λόγω έξι μοντέλων. Η Minolta παρατηρεί ότι το εν λόγω ποσοστό είναι εντελώς διαφορετικό από αυτό στο οποίο καταλήγει το Συμβούλιο (35 %).

Ο πίνακας VII της ίδιας συλλογής καταρτίστηκε επί της ιδίας βάσεως όπως και ο πίνακας VI, εκτός του ότι το περιληφθέν στην κανονική αξία κέρδος είναι 5 %. Για τα επιλεγέντα από το Συμβούλιο έξι μοντέλα, η τιμή εξαγωγής υπερβαίνει την κανονική αξία κατά 23 % (23,42 %) και στην περίπτωση του καθενός από τα έξι μοντέλα και όλων αυτών των μοντέλων με περιθώρια από 2,24 % έως 36,57 %.

Η Minolta καταλήγει στο συμπέρασμα ότι, στην περίπτωση που ο υπολογισμός του περιθωρίου ντάμπινγκ δεν διορθώνεται ώστε να γίνει σύγκριση μιας μόνο κανονικής αξίας με μία μόνο τιμή εξαγωγής για το κάθε μοντέλο, το περιθώριο ντάμπινγκ, όπως προκύπτει από τον πίνακα V της προαναφερθείσας συλλογής, είναι μόνο 0,39 %. Στην περίπτωση, όμως, που διορθωθεί το εν λόγω λάθος, φαίνεται ότι η Minolta, όπως και το ανέφερε, δεν εφαρμόζει κανένα ντάμπινγκ.

Το *Συμβούλιο*, όσον αφορά τον αλυσιτελή χαρακτήρα της μεθόδου της καθεμιάς συναλλαγής χωριστά, παρατηρεί ότι το άρθρο 2, παράγραφος 13, στοιχείο β, του κανονισμού 2176/84 αποβλέπει στο να καθοριστεί το «ποσό κατά το οποίο η κανονική αξία υπερβαίνει την τιμή κατά την εξαγωγή» και ότι το αν οι δύο αυτές αξίες μπορούν να αποτελέσουν το αντικείμενο δίκαιης σύγκρισης πρέπει να λύεται υπό το φως του άρθρου 2, παράγραφοι 9 και 10, του κανονισμού

2176/84. Η σχετική με τη δίκαιη σύγκριση απαίτηση δεν επιτρέπει τον αποκλεισμό της εφαρμογής των διατάξεων του άρθρου 2, παράγραφος 13, του κανονισμού 2176/84 και τα θεσμικά όργανα δεν έχουν την υποχρέωση να δικαιολογήσουν ιδιαίτερες περιστάσεις για να εφαρμόσουν τη μέθοδο της καθεμιάς συναλλαγής χωριστά.

Κατά το Συμβούλιο, η μέθοδος της καθεμιάς συναλλαγής χωριστά είναι η μόνη που επιτρέπει την αντιμετώπιση καταστάσεως στην οποία το ντάμπινγκ συγκαλύπτεται με την εφαρμογή διαφορετικών τιμών, από τις οποίες άλλες είναι υψηλότερες και άλλες χαμηλότερες της κανονικής αξίας, και η Minolta δεν απέδειξε ότι, στην περίπτωσή της, οι τιμές εξαγωγής δεν εμφάνιζαν μεταξύ τους διαφορές ή ότι όλες οι τιμές της εξαγωγής ήταν χαμηλότερες από την κανονική αξία.

Αντιθέτως προς ό,τι ισχυρίζεται η Minolta, δεν προκύπτει από την 25η σκέψη της προαναφερθείσας αποφάσεως της 7ης Μαΐου 1987, Nippon Seiko κατά Συμβουλίου, ότι η εφαρμογή της μεθόδου της καθεμιάς συναλλαγής χωριστά προϋποθέτει ότι ο εξαγωγέας προέβη σε ανεπίτρεπτη και εκ προθέσεως πράξη αποβλέπουσα στη συγκάλυψη του ντάμπινγκ. Το Συμβούλιο είναι, πράγματι, της γνώμης ότι, όπως προκύπτει από την προαναφερθείσα απόφαση, η μέθοδος του σταθμισμένου μέσου όρου και όχι η πράξη του εξαγωγέα είναι αυτή που « θα είχε ως κύρια συνέπεια να συγκαλύψει τις πωλήσεις σε τιμές ντάμπινγκ με τις πωλήσεις σε τιμές του λεγόμενου " αρνητικού " ντάμπινγκ, και θα διατηρούσε έτσι πλήρως τη ζημία της σχετικής κοινοτικής παραγωγής ». Τα θεσμικά όργανα οφείλουν να εφαρμόζουν τη λυσιτελέστερη μέθοδο και τίποτε δεν δείχνει ότι η επιλογή της εφαρμοσθείσας μεθόδου στην προκειμένη περίπτωση ήταν πλημμελής.

Το Συμβούλιο υποστηρίζει, περαιτέρω, ότι η Minolta ενημερώθηκε, κατά την έκθεση των προκαταρκτικών συμπερασμάτων της Επιτροπής, περί του ότι η μέθοδος της καθεμιάς συναλλαγής χωριστά είχε χρησιμοποιηθεί για τον υπολογισμό του περιθωρίου ντάμπινγκ. Γνώρισε, άλλωστε, την άποψή της με τις γραπτές παρατηρήσεις που προσκόμισε στις 10 Ιουλίου 1986 και στις 10 Οκτωβρίου 1986.

Τέλος, όσον αφορά τη φερομένη έλλειψη αιτιολογίας, το Συμβούλιο παρατηρεί ότι ο τρόπος υπολογισμού του περιθωρίου ντάμπινγκ επισημάνθηκε στον κανονισμό 2640/86 της Επιτροπής (29η αιτιολογική σκέψη) και στον προσβαλλόμενο κανονισμό (26η αιτιολογική σκέψη) και ότι, δεδομένου ότι επρόκειτο περί παγίας μεθόδου χρησιμοποιούμενης από την Επιτροπή και λαμβανομένου υπόψη ότι όλοι οι συμμετέχοντες στη διαδικασία δεόντως ενημερώθηκαν, ήταν περιττό να αιτιολογηθεί περισσότερο η χρησιμοποίηση της εν λόγω μεθόδου στον προσβαλλόμενο κανονισμό.

Ως προς την αναφορά στην απόρρητη συλλογή πινάκων, το Συμβούλιο υπενθυμίζει ότι οι αναφερόμενοι σ' αυτούς αριθμοί είναι απόρροια μεθόδου εντελώς ξένης προς τις σκέψεις επί των οποίων στηρίζεται ο κανονισμός 2176/84 και ότι, επί πολλών σημείων, το Δικαστήριο επιβεβαίωσε αυτή την ερμηνεία με τις αποφάσεις τις σχετικές με τα συγκροτήματα εδράνων ρουλεμάν. Είναι ανακριβές ότι τα αναφερόμενα σ' αυτή τη συλλογή στοιχεία, όπως χρησιμοποιούνται και συγκρίνονται μεταξύ τους, ελέγχθηκαν από την Επιτροπή. Το Συμβούλιο αμφισβητεί, επομένως, τα εν λόγω στοιχεία, καθώς και τα συμπεράσματα που η Minolta αντλεί από τους ίδιους τους υπολογισμούς της. Γενικά, το Συμβούλιο θεωρεί ότι δεν πρέπει να ληφθούν υπόψη οι μαθηματικές πράξεις που εκτέλεσε η Minolta, δεδομένου ότι το Δικαστήριο δεν μπορεί να τις χρησιμοποιήσει για να αποφανθεί αν τα θεσμικά όργανα υπέπεσαν σε πρόδηλη πλάνη ή ενήργησαν κατά κατάχρηση εξουσίας.

IV — Απάντηση του Συμβουλίου στο τεθέν από το Δικαστήριο ερώτημα

Το Συμβούλιο, με την απάντησή του της 25ης Μαΐου 1990, έλαβε θέση επί του ερωτήματος ποια ήσαν τα στοιχεία που το οδήγησαν στο συμπέρασμα ότι το 1/3 των μεταφορικών εξόδων δεν είχαν άμεση σχέση με τις πωλήσεις.

Το Συμβούλιο συναφώς υποστηρίζει, αφενός, ότι τα εν λόγω έξοδα αφορούσαν τα χρησιμοποιούμενα από τους πωλητές οχήματα για την επίσκεψη πιθανών πελατών και, αφετέρου, δεδομένου ότι θεωρήθηκαν ως γενικά έξοδα γενόμενα ανεξαρτήτως της πραγματοποιήσεως των πωλήσεων, δεν έχουν άμεση σχέση με τις συγκεκριμένες πωλήσεις.

Δεδομένου ότι η Minolta ισχυρίστηκε ότι η χρησιμοποίηση εμπορικών οχημάτων από τους πωλητές χρησίμευε κυρίως στην παράδοση των πωληθέντων μηχανημάτων, θεωρήθηκε ότι τα 2/3του συνόλου των εξόδων αντιπροσώπευαν μεταφορικά έξοδα, ενώ το υπόλοιπο αφορούσε συνήθη οδοιπορικά έξοδα των πωλητών. Η εν λόγω προσαρμογή πραγματοποιήθηκε, λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων που προέκυψαν από την έρευνα και αφορούσαν άλλες εταιρίες στις οποίες η αναλογία των εξόδων που δεν είχαν άμεση σχέση με συγκεκριμένη πώληση αντιπροσώπευε τακτικά περίπου 50 %. Η Minolta δεν αμφισβήτησε ότι το αίτημα προσαρμογής ανέφερε δύο ειδών έξοδα.

Το Συμβούλιο τονίζει ότι το 1/3των εν λόγω εξόδων αντιπροσωπεύει 0,8 % του κύκλου εργασιών της Minolta, πράγμα που σημαίνει ότι η επίπτωση επί του συνολικού περιθωρίου ντάμπινγκ της εταιρίας είναι κάτω του 1 %.

J. C. Moitinho de Almeida
εισηγητής δικαστής